

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1925

Πηγάδι μου! Άνοιξα τὰ παράθυρα. Ένοιωθα τὸν θάνατό μου χαμένο μέσα στὴ σιωπὴ πὺν ἀκούγονταν μόνο ὁ μονότονος ἦχος τῶν κυμάτων στ' ἀκρογιάλι, μέσα σ' αὐτὴ τὴ θερμὴ νύχτα ὅπου σιγότερην τὰ φῶτα τῶν φάρων. Μιλοῦσα μόνος μου, ἔφερα πάνω κάτω τὴν κἀμαρά μου, ἔβουσα τὸ φῶς γιὰ νὰ μὴ βλέπω τὰ ἐπιπλά καὶ τ' ἄλλα πραγματικά πὺν ἡ Τιάνα μ' ἀγάπη καὶ τρυφερότητα τὰ εἶχε ταχτοποιήσει σύμφωνα μὲ τὰ γούστα της.

Καὶ μόλις ξημέρωσε πάλι οἱ γιορτινὲς, θριαμβευτικὲς καμπάνες, πὺν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ χαιρετοῦσαν τὴν ἑορτὴ τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου...

Ἡ Τιάνα ἦρθε κατὰ τὸ μεσημέρι σπῆτι μου, κομψή, χαριτωμένη, ἀκτινοβολοῦσα... Καὶ μοῦ εἶπε:

— Ὡ τὸ ζωαράκι μου, πὺν θέλει νὰ μοῦ κάνει μούτρα... Δέστο πὺν δὲ θέλει νὰ μοῦ μιλήσει... Αὐτὸ ἔχει γούστο... Μοῦ θυμώσε ἐπειδὴ τοῦ τὸ ἔσκασα χθές.

Τὰ νεῦρα μου εἶχαν τεντωθῇ μέχρι διαρρήξεως, τὸ μυαλό μου φλεγόνταν. Τὴν ἀρπάζα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ κοιτάζοντάς τὴν μ' ἓνα βλέμμα κατηγορίας, ζητοῦσα νὰ βρῶ μέσα στὰ βραεῖα καὶ κομμένα βλεφάρὰ της, σὰ χαρακτηριστικά της, τὰ ἴχνη τῆς προδοσίας.

Μ' ἓνα ἔξαφνο κίνημα ἡ Τιάνα ἀπαλλάχτηκε ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ μοῦ ψιθύρισε μὲ σφιγμένα τὰ δόντια:

— Ὡ μὲ κάνετε νὰ θυμώσω στὸ τέλος! Ἀφήστε με!

Ὁ θυμὸς μὲ εἶχε παραλογίσει.

Ἀρπάζα ἀπὸ τοὺς ὅμους τὴν ἀντίρροδο πὺν ἀντιστεκόταν μὲ μανία καὶ τὴν πέταξα μ' ἓνα κτηνώδες σπρώξιμο κατὰ τὸν καθρέφτη τῆς ντουλάπας.

Ἐνα οὐρλιασμα ὀργῆς ἔξφυγε ἀπὸ τὰ πνευστιώντα στήθη μου.

Ὁλόυζα:

— Τιάνα, Τιάνα, μὲ ἀπάτησες... Μὴ λὲς ὅχι... μὴ δοκιμάζεις νὰ πῇς ψέματα... Αὐτὸ φαίνεται.

Ἐκείνη μ' ἀπάντησε μ' αὐθάδεια καὶ μὲ βρισιές.

— Ἠλίθιε, μοῦ φώναξε φαρμακερά.

Μ' ἓνα κίνημα τοῦ χεριοῦ μου τῆς ἔβουσα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τὶς ποδιές καὶ τὰ χρώματα πὺν ἔκρυβαν τ' ἀπομεινάδια τῶν ξένων φιλημάτων.

Ἐκείνη ἀναπήδησε σὰ νὰ τὴν εἶχα γιγίσει μὲ φλογισμένο σίδερο καὶ φώναξε μὲ χωρίς καμμιὰ ντροπὴ:

— Ἐ, ναι! τί θέλεις; Σὲ ἀπάτησα... Καὶ σὲ ἀπατῶ ἀπὸ καιρὸ, ἀπὸ καιρὸ, ναι... Ναι, βαρέθηκα τὴν ἀγάπὴ σου, τὴ βλακεία σου, ἔσένα ὁλόκληρο...

— Φτάνει... φτάνει... φτάνει...

Σ' ἓνα τραπέζι κοντὰ σὲ τὸ κρεβάτι ἀστράφτε ἡ φιλιππείνια κἀνὴν ἑνὸς μικροῦ ρεβόλβερ πὺν ἐκείνη τὸ ἤθελε νὰ τὸ ἔχουμε πάντα δίπλα σὲ τὸ κρεβάτι, τὴ νύχτα. Εἰμουν σὰν τρολλὸς. Τὸ πῆρα. Τί ν' σημάδευα κατ' εὐθείαν σὲ τὸ πρόσωπο.

Ἐκείνη κινεῖτο τρομερά, ἓνας ὀρχος τὴν ἔπιασε καὶ μὲ μιά φωνὴ ἀγωνίας μοῦ φώναξε:

— Ὡ, Κλαυδία! Μὴ μὲ οὐ χ α λ α σ η ς τ ὸ π ρ ὸ σ ο π ο !..

Τὸ ὅπλο γλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια μου.

Ἐπείσα λιπόθυμος στὰ πόδια τῆς ἀπίστου.

Ὅταν συνέλθω, τὴν ἀναζήτησα ἀδίκως, πρὸ θυμὸς νὰ τὴν ἱκετεύσω, ἔτοιμος νὰ ἔξευτελιστῶ μπροστὰ της, νὰ τὴν συχωρέσω.

Αὐτὴ εἶχε φύγει γιὰ πάντα.

Καὶ οἱ καμπάνες ἐσήμαιναν, ἐσήμαιναν...

Ὁ Θεέ! πόσο μακριὰ εἶν' ὅλ' αὐτὰ σήμερὰ!...

René Maizéroy

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΙΣ Ο "ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,"

Ἡ πλέον περιπετειώδης, ἡ πλέον περιπαθὴς, ἡ πλέον παθητικὴ, ἡ πλέον αἰματηρὰ, ἡ πλέον γλυκεῖα καὶ θλιβερὴ ἐρωτικὴ ἱστορία, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν λάμπει καὶ φεγγαβολεῖ ἀπὸ ὠραιότητα καὶ καλοσύνην ἡ πεντάμορφη Ἰσπανίς.

ΔΟΛΟΡΕΣ

ἡ γυναῖκα πὺν πολλὰ ἡγάγησε καὶ πολλὰ ἐμαρτύρησε καὶ ἐσπαράχθη!...

Παρακολουθώντας τὸ μυθιστόρημά μας αὐτὸ θὰ εἴδατε ὑπὸ τὴν γῆν, εἰς μίαν μυσηριασμένην πόλιν, θὰ εἰσελθετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐξιδέλφου τοῦ Διαβόλου, ὁ ὁποῖος ζῇ ἐκατοντάδες ἔτη, θὰ γνωρίσετε τὴν ὠραίαν, ποιητικὴν ἀλλὰ καὶ τρομερὰν ἐρωτὶν τῶν ἱπποτῶν, θὰ χύσετε δάκρυα διὰ τὰ μαρτύρια ἑνὸς πιστοῦ ἀγγέλου, τῆς Μαγδαληνῆς, θὰ γνωρίσετε τὸν τρόπον μὲς εἰς οἰκίας μαγισσῶν ὅπου φρουροῦν βρυκόλακες, θ' ἀνατριχιάσετε πρὸ τῶν κακουργιών τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως, θὰ γνωρίσετε τὴν δύναμιν τοῦ πεπορμένου, τὸ ὅποιο οὐδεὶς διαφεύγει εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν...

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΗΓΕΛΙΟΔΟΤΑΣ

Πωλοῦνται βιβλία ἀγγελίων ἐκ 400 σελίδων ἀντὶ Δραχ. 225 εἰς τὸ Τυπογραφεῖον Στραγγάλου καὶ Γαλάνη, ὁδὸς Λέκκα 7.

ΤΩΡΙΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Βασιλεῖς λιτοδίκαιοι καὶ βασιλεῖς φαγάδες. — Τὰ τσαρικά γεύματα. — Τὸ ραχάτ λουκούμ τοῦ Σουλτάν Χαμίτ. — Πῶς ἔτρωγε ὁ Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας. — Τὸ πηρονομάχαιο τοῦ Κάιζερ...

Θρόνοι καὶ θρόνοι κατέρρευσαν! Θέλετε ἐν τούτοις νὰ μάθετε τὰς γαστρομαγειρικὰς ἰδιότητάς τῶν διαφόρων Βασιλέων; Ἰσχύετε διαβάστε καὶ ἀπολαύστε.

Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸν δυστυχὴ Τσάρον, τὸ θῆμα τῶν Μπολσεβίκων. Τὸ μέγα γεῦμα λοιπὸν εἰς τὸ τσαρικό παλάτι ἐδίδετο τὴν μίαν μ. μ. κατόπιν τὸ δειλινὸν εἰς τὰς τρεῖς ἡ τέσσαρας, τὸ πρῶτον εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ μισή καὶ τὸ δεύτερον τὸ μεσονύκτιον.

Τὰ φαγητὰ τῶν τσαρικών γευμάτων εἶχαν αὐτοκρατορικὴν ἀπότητητα καὶ ἦσαν λίαν θρεπτικά. Ὁ Τσάρος ἦτο εὐχάριστος ἀμνηστὸν καὶ περιποιεῖτο πολλὸν τοὺς προσκαλεσμένους του.

Ἡ Τσαρίνα ἐφέρετο ἐπίσης μ' ἐνδιαφέρον ὅπως ὁ σὺνυός της καὶ τὸν ὑποβοηθοῦσαν στὰς περιποιήσεις τῶν ἐπιδοκιμαζουσῶν πάντα διὰ βλεμμάτων ἱκανοποιήσεως καὶ εὐχαριστίας.

Ἡ Ρωσικὴ Ἀδελφὴ ὑπῆρξεν ἀναισθητὸς ἡ πρώτη τοῦ κόσμου ὅπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς φιλοξενίας.

Ἡ ἐθιμοτυπία δὲ στὰ τσαρικά γεύματα διατηροῦσε ἀρχαίας ρωσικὰς συνθηκὰς.

Ἐπίσης ὁ μακαρίτης Φραγκίσκος Ἰωσήφ, αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας, δὲν ἦτο πολὺ κοιλιδόουλος. Ἀπεναντίας, ὁ τροφὸς τῶν ἀνακτόρων του, κὸννης Κίνας, ὁ ἀποθανὼν πρὸ τριάντων ἔτην καὶ πλέον ἦτο φαγάς ἐκ τῶν διαπελεστέων, ἀπὸ δὲ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ἀληθινὸς ἀνιμνήσις.

Ὁ Ἐδουάρδος τῆς Ἀγγλίας, ὁ πατὴρ τοῦ Γεωργίου ἦτο γνωστός γιὰ τὴν καλοφάγια ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας. Τοῦ ἄρεσε ἐξαιρετικὰ ἡ γαλλικὴ κουζίνα, καὶ συχνὰ ἐγευμάτιζε σὲ παρυσινὰ ἐστιατόρια. Ὅπου δὲ καὶ ἀνέυριστο, ἐξέθαζε τὴν Γαλλικὴν μαγειρικὴν.

Ὁ περίφημος Σουλτάνος Ἀβδὺλ Χαμίτ ἦτο πολὺ ἐπιφυλακτικὸς εἰς τὰ φαγητὰ του, φοβόμενος δηλητηριάσει. Τὸ προσφιλέστερόν του γεῦμα ἦτο τὸ λουκούμ, τὸ ὁποῖον συνόδευε μὲ καυάρωτατον νεράκι.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσος ὁ ΙΒ', πατὴρ τοῦ σημερινοῦ Βασιλέως, ὑπεβίβατο εἰς αὐτοκρατορικὴν διαίταν. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία εἰς πλέον δὲν εἶπε οὔτε σπανάκι!

Ὁ ἔκπτωτος βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας δὲν ἦτο ὡσαύτως καὶ πολὺ φίλος τῶν καρυκευμάτων. Ἀπαιτοῦσε ὅμως ὅπως παρατίθεται πάντοτε στὰ γεύματά του κομπὴ μὲ ρύζι καὶ βραστόν. Ἐτρωγε πολλὴ γρήγορα καὶ ἀνακατεμένη!

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Κάων διατηροῦσε στὴν τράπεζάν του πλέον ὠραίαν θρησκευτικὰς παραδόσεις τῆς χώρας του. Ὑπῆρξε δὲ πιστὸς φίλος τῆς καλοφάγιας.

Ὁ πρῶν Κάιζερ! Εὐχαριστεῖται μὲ τὴν ἐθνικὴν μαγειρικὴν. Εἶνε καλὸς πατριώτης, πιθανόν, ἀλλὰ κακὸς ἀμφιφύων. Δὲν πῖνε ποτὲ κρασί καὶ προτιμᾷ τὸ νερό.

Ὅταν κάθεται σὲ τὴν τράπεζαν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ μὴ τῶν χρόνων του εἶνε ἐλαττωματικὴ, χρησιμοποιεῖ ἓνα πηρονομάχαιο εἰδικῶς κατασκευασμένον δι' αὐτὸν καὶ μόνον. Τὸ ἐντο δὲν τοῦ πηρονομοῦ αὐτοῦ εἶνε ἀκονισμένον, διὰ νὰ μὴ πορρὴ νὰ τὸ μεταχειρίζεται ταυτοχρόνως καὶ ὡς μαχαιρὶ. Ταιωτοτρόπος ὁ αὐτοκράτωρ, μὴ δυνάμενος νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὰ δύο τὸν τὰ χεῖρά καὶ νὰ φάγῃ, τρυπᾷ καὶ κόπτει τὰ φαγητὰ του μὲ ἓν καὶ μόνον ὄργανον.

Ὁ Λεοπόλδος τοῦ Βελγίου ἦτο λαμπρὸς φαγάς, ἡ δὲ φιλοξενία τράπεζάν του ἐβρίθε ἐδεσμάτων ποιικίων, ἐκλεκτῶν καὶ ὀρθων.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Κάων διατηροῦσε στὴν τράπεζάν του πλέον ὠραίαν θρησκευτικὰς παραδόσεις τῆς χώρας του. Ὑπῆρξε δὲ πιστὸς φίλος τῆς καλοφάγιας.

Ὁ πρῶν Κάιζερ! Εὐχαριστεῖται μὲ τὴν ἐθνικὴν μαγειρικὴν. Εἶνε καλὸς πατριώτης, πιθανόν, ἀλλὰ κακὸς ἀμφιφύων. Δὲν πῖνε ποτὲ κρασί καὶ προτιμᾷ τὸ νερό.

Ὅταν κάθεται σὲ τὴν τράπεζαν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ μὴ τῶν χρόνων του εἶνε ἐλαττωματικὴ, χρησιμοποιεῖ ἓνα πηρονομάχαιο εἰδικῶς κατασκευασμένον δι' αὐτὸν καὶ μόνον. Τὸ ἐντο δὲν τοῦ πηρονομοῦ αὐτοῦ εἶνε ἀκονισμένον, διὰ νὰ μὴ πορρὴ νὰ τὸ μεταχειρίζεται ταυτοχρόνως καὶ ὡς μαχαιρὶ. Ταιωτοτρόπος ὁ αὐτοκράτωρ, μὴ δυνάμενος νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὰ δύο τὸν τὰ χεῖρά καὶ νὰ φάγῃ, τρυπᾷ καὶ κόπτει τὰ φαγητὰ του μὲ ἓν καὶ μόνον ὄργανον.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Κάων διατηροῦσε στὴν τράπεζάν του πλέον ὠραίαν θρησκευτικὰς παραδόσεις τῆς χώρας του. Ὑπῆρξε δὲ πιστὸς φίλος τῆς καλοφάγιας.

Ὁ πρῶν Κάιζερ! Εὐχαριστεῖται μὲ τὴν ἐθνικὴν μαγειρικὴν. Εἶνε καλὸς πατριώτης, πιθανόν, ἀλλὰ κακὸς ἀμφιφύων. Δὲν πῖνε ποτὲ κρασί καὶ προτιμᾷ τὸ νερό.

Ὅταν κάθεται σὲ τὴν τράπεζαν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ μὴ τῶν χρόνων του εἶνε ἐλαττωματικὴ, χρησιμοποιεῖ ἓνα πηρονομάχαιο εἰδικῶς κατασκευασμένον δι' αὐτὸν καὶ μόνον. Τὸ ἐντο δὲν τοῦ πηρονομοῦ αὐτοῦ εἶνε ἀκονισμένον, διὰ νὰ μὴ πορρὴ νὰ τὸ μεταχειρίζεται ταυτοχρόνως καὶ ὡς μαχαιρὶ. Ταιωτοτρόπος ὁ αὐτοκράτωρ, μὴ δυνάμενος νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὰ δύο τὸν τὰ χεῖρά καὶ νὰ φάγῃ, τρυπᾷ καὶ κόπτει τὰ φαγητὰ του μὲ ἓν καὶ μόνον ὄργανον.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Κάων διατηροῦσε στὴν τράπεζάν του πλέον ὠραίαν θρησκευτικὰς παραδόσεις τῆς χώρας του. Ὑπῆρξε δὲ πιστὸς φίλος τῆς καλοφάγιας.

Ὁ πρῶν Κάιζερ! Εὐχαριστεῖται μὲ τὴν ἐθνικὴν μαγειρικὴν. Εἶνε καλὸς πατριώτης, πιθανόν, ἀλλὰ κακὸς ἀμφιφύων. Δὲν πῖνε ποτὲ κρασί καὶ προτιμᾷ τὸ νερό.

Ὅταν κάθεται σὲ τὴν τράπεζαν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ μὴ τῶν χρόνων του εἶνε ἐλαττωματικὴ, χρησιμοποιεῖ ἓνα πηρονομάχαιο εἰδικῶς κατασκευασμένον δι' αὐτὸν καὶ μόνον. Τὸ ἐντο δὲν τοῦ πηρονομοῦ αὐτοῦ εἶνε ἀκονισμένον, διὰ νὰ μὴ πορρὴ νὰ τὸ μεταχειρίζεται ταυτοχρόνως καὶ ὡς μαχαιρὶ. Ταιωτοτρόπος ὁ αὐτοκράτωρ, μὴ δυνάμενος νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὰ δύο τὸν τὰ χεῖρά καὶ νὰ φάγῃ, τρυπᾷ καὶ κόπτει τὰ φαγητὰ του μὲ ἓν καὶ μόνον ὄργανον.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Κάων διατηροῦσε στὴν τράπεζάν του πλέον ὠραίαν θρησκευτικὰς παραδόσεις τῆς χώρας του. Ὑπῆρξε δὲ πιστὸς φίλος τῆς καλοφάγιας.

Ὁ πρῶν Κάιζερ! Εὐχαριστεῖται μὲ τὴν ἐθνικὴν μαγειρικὴν. Εἶνε καλὸς πατριώτης, πιθανόν, ἀλλὰ κακὸς ἀμφιφύων. Δὲν πῖνε ποτὲ κρασί καὶ προτιμᾷ τὸ νερό.

Ὅταν κάθεται σὲ τὴν τράπεζαν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ μὴ τῶν χρόνων του εἶνε ἐλαττωματικὴ, χρησιμοποιεῖ ἓνα πηρονομάχαιο εἰδικῶς κατασκευασμένον δι' αὐτὸν καὶ μόνον. Τὸ ἐντο δὲν τοῦ πηρονομοῦ αὐτοῦ εἶνε ἀκονισμένον, διὰ νὰ μὴ πορρὴ νὰ τὸ μεταχειρίζεται ταυτοχρόνως καὶ ὡς μαχαιρὶ. Ταιωτοτρόπος ὁ αὐτοκράτωρ, μὴ δυνάμενος νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὰ δύο τὸν τὰ χεῖρά καὶ νὰ φάγῃ, τρυπᾷ καὶ κόπτει τὰ φαγητὰ του μὲ ἓν καὶ μόνον ὄργανον.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Κάων διατηροῦσε στὴν τράπεζάν του πλέον ὠραίαν θρησκευτικὰς παραδόσεις τῆς χώρας του. Ὑπῆρξε δὲ πιστὸς φίλος τῆς καλοφάγιας.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Κ.

Ὅταν πρὸ δύο ἔτην εἶχε παραχαιμάσει στὴν Ἀλεξάνδρεια εἰς τὰς τὰς κοσμικὰς ἐμφανίσεις τῆς ἡτὸ γνωστῆς ὡς ἡ ὠραιότερα Λεσποῖν τῶν Ἀθηνῶν. Ἐγὼ μὲ εὐμορφίαν καταληκτικὴν νομίζω πως εἰς τὴν ἓνα κομμάτι ἡλὸς ὅπου παρουσιάσθη. Ἀπλούστατα ντυμένη πάντοτε καὶ μ' ὅλα ταῦτα δίνει ἐντύπωση ὅτι φορεῖ τὴν πλέον βαρύνουσα τουαλέτα. Κτενίζεται ἀφελέστατα ἴσως ἐπειδὴ ἔχει τὰ πολυτιμώτερα καστανόχρυσά μαλλιά, καὶ τὰ περικυρτωμένα μὲ μὴ πλοῦστα τσάραντα πὺν πλαισιώνει ἀρμονικὰ τὴν παιδικὴν φυσιογνωμίαν της. Τὸ πρόσωπό της εἶνε δροσὶ φρεσκοκομμένο τραυτάφυλλον. Τὰ μάτια της ἐκφραστικὰ προσελκύουν τὸ ἐνδιαφέρον. Συνήθως ἐμφανίζεται ὅπου δὲν εἶνε πολλὸς κόσμος, ἴσως γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶνε ἀληθινὴ ἡ παροιμία «τὰ ὦρατα ποὺς κινεῖται». Ἀπὸ ὅλα τὰ ντύσιν ἰδιαίτερος συμπαθὴ ἓνα πὺν ἐγκαινιάσθηκε φέτος, καὶ εἶνε ἐκτός τῆς Κηφισιάς καὶ φιγουράρει σὲς βραδυνὲς τοῦ συγκεντρώσεως.

Ἡ Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ τελευταῖα κοῦρσε εἶχαν ρεκόρ κομψῶν ἐμφανίσεων, ὅλοι αἱ κομμάτι Ἀθῆναι ἦσαν παρούσαι. Παρατηρήθη καὶ ἄγρια ἀμίλια πρὸς ἐπίδειξιν τουαλετῶν. Μ' ὅλα ταῦτα αἱ πλέον ἐκλεκτὰ Ἀθῆναιες φοροῦσαν ἀπλούστατες ὁσον καὶ κομψὲς τουαλέτες, μετὰ τῶν ὁποίων αἱ πλέον ἐπιτυχημέναι ἦσαν τῆς κ. Α. Καραπάνου τουαλέτα πράσινη ζορέ—ντέ—σιν καὶ πράσινον μπαντόν, τῆς κ. Τσιουκῆ τουαλέτα μαύρη καὶ ἐμπρικέ, πράσινον καπέλλο μεγάλο μῆτρο μὲ σχετικὰ λουλούδια, τῆς κ. Γ. Ἐμπεριζίου τουαλέτα ζωρὴ πλάσι λευκὴ καὶ πράσινη, ἓνα θαῦμα ἐμπνεύσεως καὶ παριζιανικὸν γούστο, τῆς κ. Λαβιδουπόλου τουαλέτα ἐκατὶ κομψοτάτη. Ἡ δὲ Νικολαΐδη τουαλέτα μπλε—περβάν, ὁμοόχρωμον καπέλλο, ἡ δὲ Φορῶση τουαλέτα πολλὰ χαριτωμένη ὄργαντι κίτρινη καὶ σὰ. Ἡ κ. Ζαφίρη πολλὰ chic τουαλέτα λευκὴ μὲ πικὲ μαύρα, ἡ κ. Γ. Ζερβοπούλου πολλὰ εὐμορφὴ τουαλέτα βέο—ἀμάντ καὶ μαντὸ ὁμοόχρωμον, ἡ δὲ Α. Δημητριάδη τουαλέτα ἀριστοσκευματικὴ λευκὴ λευκὴ ζωρὴτὲ μὲ φόντο ὀφ.

Προχθὲς κατόπιν—πάρτυ πᾶσὶ τῶ κ. καὶ τῆς κ. Α. Βασιλαῖδης. Κατὰ μικρὰ τραπέζια χαριτωμέναι κομψοτάτες Ἀθῆναιες ἐπαιὼν Μαδόννας καὶ μπριζὲ μὲ τουαλέτες αἰθέριες καὶ μεγάλες καπέλιν.

—Λαχρὶαμεν τὰς κ. κ. Γουπτήρη τουαλέτα πράσινη καὶ λευκὴ, Παπαγιαννοπούλου τουαλέτα μὲ ἔρξ, Λίδια Παπαθεοδώρου τουαλέτα θαυμασία λευκὴ καὶ ὀφ, Λίδια Σοφία Ἀλιφῆρη ὠραιότητα μὲ τουαλέτα elision ὀφ καὶ δαντέλλας ὁμοόχρωμες.

—Ἐκτάκτως εὐχάριστη ἡ συγκεντρώσις τοῦ «Τροικαντέρ» τὴν παρελθούσαν Παρασκευή. Μεταξὺ τῶν πλέον χαριτωμένων χορευτῶν ἡ κ. Φωτιάδου τουαλέτα μουσελίνα ἐμπρικέ μαύρη μὲ ὀφ—μὲς τραυτάφυλλα, ἡ ὁποία συμπληροῦται μὲ πλατύφυλλον μαῦρον πῖλον. Ἡ κ. Κατὴ Παγκάλου πολὺ εὐμορφὴ, τουαλέτα μαύρη δαντέλλα καὶ τοῦλι. Ἡ κ. Μπέμπη ἓνα ἀρμονικὸν σύνολον μὲς κρεπ—σιν—ντέ—σιν τουαλέτα καὶ μεγάλῃ φάθα μὲς μὲ λουλούδια ὁμοόχρωμα.

—Μία ἐλκυστικὴ Ἀγγλὶς ἡ κ. Μπλάκμπερν εἶχε ρεκόρ ἐπιτυχίας μὲ κόκκινη τουαλέτα. Πολὺ εὐμορφὴ ἡ κ. Ν. Ναοῦμ τουαλέτα μὲς καὶ μὲς θαυμασία καπέλλο.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΟΤΑΝ ΞΑΝΑ Τ' ΑΩΘΗΚΑΝ

(ΤΟΥ ΤΖΕΡΟΜ ΤΖΕΡΟΜ)

Θά διηγηθώ κάποια απλή ιστορία, όπως μου την είπε, ακριβώς, ένας γέρος φίλος μου ξενοδόχος κίπου σαράντα χρόνια τώρα σ' ένα παραθαλάσσιο χωριό της Κορνουάλλης. Θά φανή ίσως λίγο παραμύθι και όμως ο φίλος μου μ' εβεβαίωσε πως είχε τελείως αληθινή κ' εγώ έαναλαμβάνω μόνο τα δικά του λόγια :

Τό αρχικό λάθος του Τσάρλς Σήμπσον και της Μιράνους Ήβανς ήταν πως παντρεύτηκαν πολύ μικροί. Ο Τσάρλς ήταν μόλις είκοσι χρόνων και η Μιράνους ως δεκαεφτά όταν πρωτοσυναντήθηκαν στους βράχους, δυό μίλια έξω από το χωριό. Ο νέος Σήμπσον που παραθέριζε εκεί, όπως και η Μιράνους με την οικογένειά της, έβγηνε ένα πρωί νωρίς περίπατο κ' εκάθοντο να ξεκουραστή, κυττάζοντας τα κύματα πουσπάζαν στην ακροθαλασσιά, όταν είδε ξαφνα, σε κάποια απόσταση μια γυναικεία σιλουέτα να ξεπροβάλλη απ' αυτά και να χάνεται πίσω από ένα βράχο.

Ο νέος περίμενε και σε λίγο είδε να έρχεται προς το μέρος του ένα θαυμασιώδες όρατο κορίτσι. Ένα «ω»! εκπλήξεως ακολουθούμενον από τσηροτό γέλιο και που τελείωνε με κυκλίσια εντροπή. Έκαστος τόν Σήμπσον να σηκωθεί ντροπισμένος κ' αυτός, χωρίς να ξέρη τ' γιατί, και να ζητήσει ταπεινώς συγγνώμη.

Αυτό ήταν η αρχή. Μετά έξη μήνες παντρεύτηκαν και πήγαν να περάσουν τόν μήνα του μέλιτος στο Νιού Φόρεστ. Τό Νιού Φόρεστ τόν Φεβρουάριο είναι αποκλειστικώς έρημο μέρος για να μείνουν. Αφ' ετέρου, δεν είχαν άλλο θέμα ομιλίας από τόν έρωτα και για τόν έρωτα έγραφαν κ' έμιλούσαν διαρκώς όλους τούς περασμένους έξη μήνες. Τό πρωί της δεκάτης ημέρας ο Τσάρλς χασμουρήθηκε και η Μιράνους νευρική, απορώνας για τήν αιτία — σάν να μνησφάναν, δέκα συννεφιασμένες όγρες τού Νιού Φόρεστ για να κάνουν νευρική οποιαδήποτε γυναίκα — παρεκάλει τόν Τσάρλς να μ' της χαλά τ'α μαλλιά. Ο Τσάρλς, βουβός από έκπληξη βγήκε στόν κηπο και όρκισθηκεν έννοιον Θεού και ανθρώπων πως δεν θά ξαναάδευε ποτέ τ'α μαλλιά της Μιράνους.

Ένας καλός σύμβουλος, στής στιγμές της ανυπομονησίας, και τού εγωισμού, θάταν για τόν Τσάρλς τó κάπνισμα, ο προστάτης άγγελος τών ανδρών. Ο Τσάρλς όμως, τó είχε άφηση για να ευχαριστήσει τήν λατρευτή του. Διότι, ένθουσιώδης όπως όλοι οι νέοι έρωτευμένοι, είχε ζητήσει από τήν καλή του να τού επιβάλει μία, οποιαδήποτε μεγάλη θυσία. Θά ήταν εύνηγμα, σε τέτοιες περιστάσεις αν ύληχαν ακόμη δράκοντες στόν κόσμο, για να πολεμήση μ' έναν απ' αυτούς και ο Τσάρλς, δυστυχώς όμως για τούς έρωτευμένους ή παραγωγή των έχει πάυση. Και η Μιράνους, αφού συνεζήτησε τó πράγμα με τήν εύνοια της αδελφής άπερίσεσε να απαιτήσει τήν εγκατάλειψη τού καπνίσματος.

Έπιασαν ένα σπιτάκι στά περιχώρα τού Νιούκαστλ, όπου ο Σήμπσον είχε μια θέση μηχανικού. Έγγυριζαν πολύ λίγο τη ζωή, λιγώτερο ο ένας τόν άλλον και ακόμη λιγώτερο τόν ίδιο έαυτό τους. Εμύλλαναν, φυσικά, συχνά και κάθε μύλλωμα έβλάθιαν τήν πληγή. Δεν είχαν κοντά τους κανένα καλό έμπειρο φίλο για να τούς περιγελήσει για τίς σοβαρές δήθεν διαφορές τους.

Τό τέλος ήλθε μια βραδυά μετά τó δείπνο όταν, στη θέρη μις άνοητης συζητήσεως, ο Τσάρλς ετράβηξε τó αυτί της Μιράνους. Η μόνη του δικαιολογία θά ήταν ότι κορίτσια άμωρρα που τ'α χαιδεύουν από τήν ημέρα που γεννιούνται καταντούν κάποτε ανυπόφορα με τούς τρώπους τους. Η Μιράνους πήγε κ' έκλείσθηκε στή δωμάτιό της. Ο Τσάρλς έρεξε να της ζητήσει συγγνώμη, αλλά όταν έφθασε έξω από τήν πόρτα τήν βρήκε κλειδωμένη. Ξείνην έπέρασε όλη τη νύχτα κλαίοντας τη χαμένη της αγάπη, και αυτός περιπατώντας στούς δρόμους τού Νιούκαστλ. Και τó πρωί όταν ξανασυναντήθηκαν — νευρικοί φυσικά κ' οι δύο — ξαναρχισαν τόν καυγά. Τού είτε πως τόν συζανόναν, της είτε πως δεν τόν αγάπησε ποτέ, και τού άπνιγχε πως ούτε κ' αυτός τήν αγάπησε. Τό ίδιο απόγευμα ο Τσάρλς έρευγε για τή Νότιο Άφρική και τó βράδυ η Μιράνους έφθανε στή πειρική σπίτι, στή Μπρίστολ, με δύο μεγάλα μπαούλα και με τήν εξήγησι ότι αυτή κ' ο Τσάρλς έχωρισαν για πάντα. Τό επόμενο πρωί ο καθένας έσκεφθηκε πόσα γλυκά λόγια θάδινε να πη ο ένας στόν άλλον, μά ήταν πεία άργά.

Μετά όκτώ ημέρες, τó πλοίο τού Τσάρλς ευρέθηκε μέσα σε πυκνή ομίχλη κοντά στής όχθες της Άφρικης, εξώκειλε και υπετέθη

ότι όλοι οι έπιβάτες του έπνιγχαν. Η Μιράνους εδύρασε τó όνομα εκείνου στόν κατάλογο τών πνιγμένων. Όλη η παιδική της χάρηκε διά μις κ' ένόησε πως ήταν γυναίκα του και δεν θά ξαναγάπαγε ποτέ.

Εύτυχως, ο Τσάρλς κ' ένας ναύτης εσώθηκαν τυχαίως από ένα μικρό φορτηγό πλοίο που τούς έπληξε στην Άλγερία. Έτσι έμαθε ο Τσάρλς πως τόν ένόμιζαν νεκρό και σκέφθηκε να μ' της διαφύσει. Έτσι θά έλυετο και τó ζήτημα τού γάμου του. Έξω από τó πατέρας του θά έφρόνιζε να ξεσκαλλίση γά τήν Μιράνους τη μικρή του περιουσία, κ' έπίστευε ότι αυτή θά τήν ξαναπαντρευόταν και θά ζούσε εύτυχισμένη μ' ένα άνδρα που θά άγαπούσε. Και για τόν έαυτό του ήλπιζε πως θά τήν λημονούσε.

Έξηκολούθησε τó ταξίδι του προς τó Άκρωτήριο, κ' έτσι με ξένο όνομα κατόρθωσε να δημιουργήσει μια πολύ καλή θέση. Πιστεύοντας όμως πως θά λημονούσε τη Μιράνους δεν σκέφθηκε τόν ίδιο του χαρακτήρα που ήταν πραγματικά ευγενικός. Όσο περνούσε ο καιρός τόσο θυμόταν μόνο της χάρες της, τη ζωηρότητα, ακόμα και τήν αιδά της εξουπνάδας στής απαιτήσεις της που φαινόταν άλλους άνυπόφορη. Συλλογίζονταν τι εύτυχισμένος που θά ήταν αν τήν είχε τώρα κοντά του — τώρα πεία που ήταν άνδρας, ίκανός να εκτιμήση και όχι εγωιστικό τρελλόπαυδο.

Τέλος η έπιθυμία του να τήν ξαναβεί, έστο και γυναίκα άλλου όπως έπίστευε, τού έγινε ζήτη άσπευτο με τήν έπιβίβασή της τήν Άγγλία. Κ' έτσι μετά έξη χρόνια ξανάφανε στή μακροχρόνια χωριουδάκι έπιθυμία να ξαναβεί τó μέρος που πρωτοσυναντήθηκαν.

Τό ίδιο απόγευμα έπληξε προς τούς βράχους. Είχε άρξισα να σπεινιάζει όταν έφθασε στή μέση ακριβώς από όπου πρωτοείδε τήν Μιράνους να βγαίνει από τή θάλασσα. Ξαλάσθηκε και τρέφοντας και άναμλώντας τ'α περασμένα, όταν είδε ξαφνα τήν Μιράνους να έρχεται προς τó μέρος του άναβάνοντας από τήν παραθαλάσσιο δρόμο. Άφρονος από έκπληξη και συγκίνη, τήν είδε τώρα να περνά και πάλι απ' έμπρός του, ψηλή, σοβαρή, με τ'α μάτια όρθάνω, κ' αά να βλέπε και έκτακτο άλλ' όχι και τελείως άπροσπο. Μόνο αφού έπέρασε ο Τσάρλς εβήκε τή θύναμι να μιλήση.

— Μιράνους! έφώναξε.
— Ω! Τσάρλς! άπνιγχεν από τρέμοντας και διακεκομμένα, σε περίμενα πάντα! Έξερα πως μια μέρα θά έρχόσουν... θά έρχόσουν για να με συγχωρήσης... Ω! Τσάρλς, δεν είνε αλήθεια πως με συγχωρείς;

Πρέπει να πώ ότι η Μιράνους ήτο κόρη πάστορος τού παλαιού καιρού, και είχε άνατρεφεί πιστευτας σε διάφορα πρίγματα που τούς δεν ήταν περασμένη η μόδα τους. Βλέποντας τόν Σήμπσον, έννομη έφίλεπε τó πνεύμα του και είχε τόν σον καιρό να σκεφθή πως θά τήν ξανάβλεπε ώστε της φαινόταν φυσικό να τού μιλήση ζητώντας συγγνώμη. Άλλά ήταν τόσο δυνατή η συγκίνησής της, ώστε όταν έπρωήρησε προς τó μέρος της ο Τσάρλς, μόλις έφρόφασε να τήν αψηρή στην άγκαλιά του ένα άναίσθητο βάρος.

Έπέρασε πολλή ώρα για να συνέλθη η Μιράνους και να δώση με άδύνατη φωνή τη διεύθυνσί της. Ο Τσάρλς, σηκώνοντας τήν στην άγκαλιά του, τήν μετέφερε έως τó σπιτάκι που καθόταν με τήν μεγαλύτερη αδελφή της.

Ο ίδιος ο Τσάρλς τήν έβαλε στή κρεβάτι και άφησε τήν αδελφή της να τήν περιποιηθή, γιατί εν τώ μεταξύ ξανακλειδωμένη, κ' έπειτα εκάθισε κ' έπεριμένε στή σκοτεινή σαλονάκι. Έπ' εκείνος παρουσιάστηκε η μίς Ήβανς.

— Είνε καλά τώρα, είτε.
— Πάω να τήν δώ.
— Μά είνε στή κρεβάτι! άνεφώνησε σκανδαλισθείσα η μίς Ήβανς.

Άργότερα, στή δειπνή δεν μπορούσε να βλέπη αδιάφορα τη φασογονία τού Νιγτιάρεφ, ένψ εκείνος άάμπως έξεπνιγχε δεν έπαινε να τού μιλήνη στή νύτη με χίλια δυό έρωτηματα, αν κέρδιζε και γιατί ήταν έτσι μελαγχολικός και τ'α παρούσια. Είχε τήν άδαντοπαία, κάνοντας τó κοντινό φίλο, να κάνει πασαρτήρηση στή γυναίκα του γιατί δεν έφρόνιζε όσο έπρεπε για τήν υγεία τού άνδρος της. Κ' εκείνη σά να μην συνέβαινε τίποτα, έκτύταζε τόν άνδρα της με τ'α λαδία της μάτια, γελοώς εσθνιμα και φλυαρούσε με μίαν άδωότητα που ούτε ο διάβολος δεν θά μπορούσε να τήν

JEROME K. JEROME

Είς τó Γραφείον μας πωλούνται προς δρ. ο έκαστον άντίστοιχό του 2ου φύλλου τού «Μπουκέτου», τó όποιον είχαν έξανηλεθεί.

Είς τήν Μιράνους να έρχεται...

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ)

Ο Λέων Σάββιτς Τουρμάνωφ, ένας Ρώσος άστος με μικρό κεφάλαιο, νεαρή γυναίκα, και αξιοέσβαστη φαλάκρα, έπαιζε χαρτιά ένα βράδυ στού φίλου του, που γιόρταζε τήν όνομαστική του εορτή. Άγστερα από μια σημαντική άποτυχία στή παζινίδι που τόν έκανε να ιδρώση, θυμήθηκε πως είχε καιρό να πη βότκα. Σηκώθηκε και με πολλή αξιοπρέπεια πατώντας στίς μύτες τών ποδιών του, ξεπλύνθηκε άνάμεσα από τ'α τραπέζια όπου οι παρές παίζανε, πέρασε απ' τó σαλόνι όπου έόρρευε η νεολαία (έδώ περνώντας έχαιρογέλασε με συγκατάβαση και χιρίδισε με πατρική ύφε στόν ώμο ένα νεαρό λιγνό φαρμακοπώ) και μπήκε στή μικρή πόρτα, που έφευγε στήν τραπέζια. Έκει πέρα, έπάνω σ' ένα στρογγυλό τραπέζι είχε παρούσια και μια κ' άφα με βότκα. Κοντά, άνιμεσα από κάτι άλλους μεζέδες με κρεμμύδια και με μαιντανό ύπηρχε και μία μισοσφαγμένη σαρόέλλα τού βασιλείου. Ο Λέων Σάββιτς έβαλε βότκα σ' ένα ποτήρι, άπλωσε τ'α δάχτυλά του στή κενό σάν να έτοιμαζόταν να βγάλη λόγο, ήπια, ένισε τó μούτρά του και ύστερα έκέντησε με τó πηρούνι τη σαρόέλλα... Άλλά τήν ώρα εκείνη άκούστηκαν κάτι μιλήματα πίσω από τή πόρτα.

— Θά δοίμε, θά δοίμε... έλεγε ζωρπά μια γυναικεία φωνή. Μόνα ήθελα να έξρω πότε θά γείνη αυτό;
— Η γυναίκα μου — συλλογίστηκε ο Λέων Σάββιτς. Με ποίον τ'α μάλ' άραγε;

— Όταν θέλεις, άγαπητή μου... άπαντούσε πίσω απ' τήν πόρτα ένας χοντρός δροσερός μπάσος. Σήμερα δεν κάνει, αύριο είμαι όλό-τετα άποσχολημένος.

— Είνε ο Νιγτιάρεφ.

Ο Τουρμάνωφ έννόρησε τη φωνή ένός από τούς φίλους του. Κ' έσθ, Βρούτε, με τούς άλλους; Τί διάβολο; Μήπως έχει περδένει κ' αυτόνος; Τί λυσσαμένο κ' άκαταήγτο θηλυκό! Μέρα δεν της περνάει χωρίς έρωτο-δοικία!

— Άλήθεια, αύριο είμαι άποσχολημένος... έσυνέχισε ο μπάσος. Σά θέλεις γράψε μου αύριο κάτι τι... θά χαρώ πολύ θά είμαι εύνημισμένος... Μόνο που θά έρεπε να τήν τακτοποιήσουμε τήν άλληλογραφία μας. Πρέπει να βρούμε ένα μέσο. Με τó ταχυδρομείο, σά να μ' την πέρη. Άν σου γράψω εγώ μπορεί ο δικός σου ο κοινός να τó πείσει στή χέρια τού διανομέα τó γράμμα. Άν μου γράψης έσθ μπορεί να πείση στή χέρια τού ήμισος μου που θά τ' άνοίξη σ' όποιον.

— Μά σάν τ'α μπορούμε να κάνουμε; Πρέπει να έπινοήσουμε κάτι τι άλλο. Με τήν ύπηρεσία πάλι δεν γίνεται τίποτα, γιατί ο δικός σου ο συλλομοήσης θά έχη μιλήματα στήν χαμαίερα και τó λαζέ. Χαρτιά καίει πολύ.

— Ναι! Αιώνιος χάνει ο βλάκας!

— Πάει να πη κερδίζει στήν αγάπη, είτε γελώντας ο Νιγτιάρεφ. Νά, κυρά μου, τήν τρόπο σοφίστηκα... Αύριο σ' ές τó βράδυ άκριβώς γυρίζοντας απ' τó γραφείο θά περάσω απ' τó δημαρχείο κηπο, όπου πρέπει να συναντηθώ τόν έπόπτη. Έσθ, ψυχή μου, φρόνιζε τó δίχως άλλο, ως τήν ώρα εκείνη όχι άργότερα, να ρίξης τή σημείω στή μαρμαρένια βάζο, έκλεινο που είνε στήμένο άκροτά απ' τó κίονο με τίς κληματαριές...

— Έξρω, έξρω...

— Κ' έτσι γίνεται και ποιητικά και μυστη κακά και προτύπια... Δεν τó μωρίζεται ούτε ο συλλομοήσης ο δικός σου, ούτε η δική μου ή θεοφοβούμενη. Κατάλαβε;

Ο Λέων Σάββιτς κατέβασε ακόμη ένα ποτήρι, και τρέφθηκε πάλι για τó τραπέζι, όπου η παρία έπαιζε. Η άποκάλυψη που είχε κάνει λίγα λεπτά πριν, δεν έκανε κατάληψη, δεν τόν ετάρχε καθόλου. Πέρασε πιά ο καιρός που έρεθιζόταν, έκανε σηνές, έβριζε και έδερεν κυλάς. Τώρα πεία τ'α μούτρεσε όλα και παρακολουθούσε τίς έργοαβίες της γυναίκας του άνάμεσα απ' τ'α δάχτυλα. Ός τόσο αυτό τó πράγμα δεν τού ήταν εχάριστο. Πρό πάντων έκείνη τ'α έπίθετα : ο κοινός, ο χαριτωμένος, ο χοντροκοίλης, τόν κεντούσαν στή φιλοτιμία.

Τ'α κανάγια που είνε ως τόσο αυτός ο Νιγτιάρεφ! συλλογίζονταν σημειώνοντας τίς ζημιές του. Όταν τόν συναντάς στή δρόμο σου κάνει τó φίλο, γλύφει τ'α δόντια του και σε χαιδεύει στήν κοιλά, και τώρα για δες τί μηχανίες στή λόγια του! Στή πρόσωπό μου πού κάνει τó φίλο, και πίσω από τήν πλάτη μου με λείει κοινό και συλλομοήση και χοντροκοίλη. Κ' όσο πού πολύ μεγάλωναν οι χασοφές τόσο πιά δυνατότερα έννοιθε τίς προσβολές.

— Τό παιδαρέλι... συλλογίζονταν, τó προστυχόπαυδο... και θυμωμένα έσπασε τη κυμάλια. Δεν θέλω να πιαστώ μαζί του... είδεμ' τού έδειχνα εγώ τó «συλλομοήση».

Άργότερα, στή δειπνή δεν μπορούσε να βλέπη αδιάφορα τη φασογονία τού Νιγτιάρεφ, ένψ εκείνος άάμπως έξεπνιγχε δεν έπαινε να τού μιλήνη στή νύτη με χίλια δυό έρωτηματα, αν κέρδιζε και γιατί ήταν έτσι μελαγχολικός και τ'α παρούσια. Είχε τήν άδαντοπαία, κάνοντας τó κοντινό φίλο, να κάνει πασαρτήρηση στή γυναίκα του γιατί δεν έφρόνιζε όσο έπρεπε για τήν υγεία τού άνδρος της. Κ' εκείνη σά να μην συνέβαινε τίποτα, έκτύταζε τόν άνδρα της με τ'α λαδία της μάτια, γελοώς εσθνιμα και φλυαρούσε με μίαν άδωότητα που ούτε ο διάβολος δεν θά μπορούσε να τήν

όλοψιαστή για άπιστη.

Γυρίζοντας σπίτι του ο Λέων Σάββιτς έννοιθε μέσα του μία κακοδιάθεση, σάν στή δειπνή να μ' την έπαγε μοσχαράκι, αλλά πάλι λάστιχα. Και ίσως κατόρθωνε να κατανική τόν έαυτό του και να λημονήση εάν η άτέλειωτη φλυαρία της γυναίκας του και τó χαμόγελό της δεν τού θύμζαν κάθε δευτερόλεπτο έκείνα τ'α κοινός, χοντροκοίλης, συλλομοήσης κτλ.

Τού κατεβάζεις χαστουκιές στή μούτρα, τού άπειμ... συλλογίζονταν — να τόν ξεσκεπάσης μπροστά στή κόσμο; Και σκεπτόταν πως θά ήταν καλά να τόν έσπαζε στή ξυλό αυτών τών Ντεγιάρεφ, να τού καθίζε ένα βόλι σε μονομαχία... να τόν πετάξη απ' τη θέση του είτε να τού ρίξη στή μαρμαρένια πλάμα — να, ένα φρόπο ποντικό λόχου χάρου...

Δεν θάταν άσχημα και να τώπερνε από νωρίς ο ίδιος τó γράμμα του από τó βάζο και να ρίψη μέσα μίαν άλλη σημείωσι με κάτι κοροϊδευτικούς στίχους και με μίαν ύπογραφή η «Μαρούλα σου» είτε κάτι τι παρόμοιο.

Πολύ ώρα ο Τουρμάνωφ πηγαίνεσχε μέσα στή σαλόνι, κ' έγλύκναιε τη φαντασία του, με τέτοιες σκέψεις. Έξαφνα σταμάτησε, κ' έχτύπησε με τήν παλάμη του τó μέτωπό του.

— Μπράβο, τ'α βότκα! — φώναξε κ' έλαμψε δολιχόληρος από εύχαρίστηση. — Θά βγ'η περίφημα, περίφημα! Άφού άπομακρύνθηκε η γυναίκα του, ο Τουρμάνωφ πήγε κ' έκαστος στή γραφείο του κ' ύστερα από πολύ σκέψη, άλλάζοντας τó γράμμα τού κ' έπινούσε γραμματικά λάθη έγραψε: «Στόν έμπορο Ντουλινώφ».

«Άξιότιμε Κυρία,

Έάν τύχη και είς της έξη τó απόγευμα σήμερα 12 Σεπτεμβρίου, δεν βάλλετε είς τó μαρμα ένιο βάζο που βρίσκετε άκροτά από τó κίονο της κληματαριάς, είς τόν δημαρχικό κηπο διακόσια ρουβλία, δά σκοτωθήτε και τó μαγαζί σας θά τιναχθή στόν άέρα».

Άποτελειώνοντας αυτό τó γράμμα ο Λέων Σάββιτς άναπνέσσε από τόν ένθουσιασμό του.

— Δεν τó σοφίστηκα καλά; α; μουρμούριζε τρέφοντας τ'α χέρια του. Περίφημα! Καλλίτερη έκδίκη δεν μπορούσε να έπινόση μήτε ο Σατανάς ο ίδιος! Ο έμποράκος μας θά τ'α χάρση και θά τρέξη στήν άστυνομία. Η άστυνομία θά λάβη τ'α μέτρα της, θά βάλη τούς ανθρωπούς της να παραμονεύουν εκεί κάπου και τσάι! θά σού τ'α σκαώσουν, τó περισσότερά μας που θά π'αη να πάρη τó γράμμα!... Όχ! τρομάρα που θά τήν πάρη! Η σ' ου να εξακριβωθεί η ύπόθεσις, θά προσφάση ο κανάγιας να κάτση μέσα και να χορτάση γουαματόσχημο στή γράμμα και π'αη ο ίδιος στή ταχυδρομείο. Πλάγιασε με τó χαμόγελο της μακαριότητας στή χελιά και κοιμήθηκε. Καιρό είχε να κοιμηθή τόσο γλυκά. Σάν έπνιγχε τó πρσί και θυμήθηκε τη φάκα που σοφίστηκε, μουρμούρισε ένα εδ-θυμο σκοπό, και χιρίδισε κίλας τó πηρούνι της άπιστης συζύγου. Στή δρόμο πηγαίνοντας στή γραφείο του, και κατόπιν εκεί που εργαζότανε, όλο τόν καιρό φανταζότανε τη φρόνη τού Νιγτιάρεφ σά θά τόν τσάκωναν.

Κατά τίς έξη τó βράδυ δεν μπόρεσε να κρατήη πιά. Σηκώθηκε και τράβηξε για τó δημαρχικό κηπο γιά να άποκλυση με τ'α μάτια του τήν άπόγνωση τού έσθρου.

Ύπνόντας στή κίονα με τίς κληματαριές πήγε κ' έκαστος πίσω από ένα θάμνο με τ'α μάτια προσήκονα άκροτά προς τó βάζο κ' έπινούσε. Η άνυπομονησία τού δεν είχε όρια.

Σας έξη ακριβώς ο Νιγτιάρεφ φάνηκε.

Ο νέος φάσανε πως είχε κέρη. Τό γλυκό του καπέλο, ήταν λεβέντακι άκουσμαμένο στή κοιλία του και κάτω απ' τó έσομύποτο παλτό του μαζί με τó γλυκό, θαρούσε πως ξεπρόβελνε και η ψυχή του. Σφίριζε με τó ταγάρ στή χέρη.

Νά τώρα να σού μάθω τόν κοινό και τόν συλλομοήση! συλλογίστηκε χαϊρέκαχα ο Τουρμάνωφ. Περιμένε!

Ο Νιγτιάρεφ γύγωσε στή βάζο και άργά έχωσε τ'α χέρη του... Ο Λέων Σάββιτς άνασκαψόθηκε απ' τη θέση του και κάθωσε άπάνω στόν έσθρο τ'α μάτια...

Ο νέος άνέσυρε απ' τó βάζο ένα μικρό πακέτι, τó κύταζε απ' όλες τίς μεριές, σήκωσε τούς ώμους άπορώνας ύπερα με κάποια έβεβαιότητα τó άνοίξε, ξαναέκωσε τούς ώμους του και άφησε να ζωγραφιστή στή μετωπό του μια δυνατή άπορία. Άλλο κατστά-ριμα ήταν μέσα στή πακέτι!

Πολύνη ώρα ο Νιγτιάρεφ έζήτηζε τ'α χιρονομώματα. Στή τέλος χωρίς να π'αη ν' άνασκαψή τούς όμους τ'α τ'α έσπώνον-τας τ'α και πρόφερε: — Μεροί!

Ο δυστυχισμένος ο Λέων Σάββιτς τάκωσε αυτό τó «μεροί». Κατόπιν, όλο τó βράδυ σκετότανε άντικρ στή μαγαζί τού Ντουλινώφ και με τή γοηδία σφιγμένη φοβόρε τήν ταρτέλα και φιδούρε άγαναχτισμένος.

— Φοβιτάρα! Μακαλόγατε! Λιγδάρα, κακοφροή! Φοβητάρα! Λαγοκαρδε, κοίλαρα!...

Μετάφρ. Β. Α. Παλμύρης

Α. Τσέχωφ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Του Α. ΜΠΕΡΑΝΖΕΡ

Όταν έπεισθη τελείως πλέον, ότι η ζωή δεν ήμπορούσε να του χαρίση καμιά χαρά ο Γερώνυμος Λαμπουκάνε, απέφασε ν' αποθάνη. Με ψυχραιμία αξιοσημείωτον αντιμετώπισε τα διάφορα μέσα τα οποία του παρείχαν η σύγχρονη επιστήμη διά ν' αφήσει τον κόσμον αυτόν της δυστυχίας. Τον σίδηρον, τη φωτιά, το νερό, το δηλητήριο.

Ενώ όμως σκεπτότανε τα μέσα αυτά, κάποια είδησις της εφημερίδας την οποίαν κρατούσε στα χέρια του, έπεσε εις τα μάτια του και, όπως στα παλιά χρόνια ο Αρχιμήδης, εφώνησε :

— Εύρηκα !

Η είδησις της εφημερίδας ήταν απλουστάτη. Ός τίτλον είχε τας εξής λέξεις :

« Η χθεσινή δολοφονία της οδού Μπέρτ ».

Είς την ειρηνικήν αυτήν οδόν, η οποία εύρισκετο στη συνοικία της Μονμάρτης μία λαχανοπώλις ευρέθη δολοφονημένη, αλλά υπό περιστάσεις εξαιρετικάς, αι οποίαι μού επιτρέπουν να κάμω μίαν μικράν παρέκτασιν και να σας τις διηγηθώ όπως στην εφημερίδα.

Η λαχανοπώλις αυτή ονομάζετο κυρία Πεκουβίλ. Ήταγε χήρα αγαθώτατου συζύγου, ο οποίος όταν ζούσε ήταν χοροφύλακας. Είχε μάλιστα τιμηθεί και με αργυρούν μετάλλιον το οποίον η Κα Πεκουβίλ είχε κλείσει μέσα σ' ένα χρυσό πλαίσιο και το είχε κρεμάσει στο καλλίτερο μέρος του μαγαζιού της, και το έδειχνε με περηφάνεια στην πελατεία της, πράγμα όπερ εσήμαινε τιάν ητο σήμερα λαχανοπώλις, τούτο όφειλετο εις το ότι είχε δυστυχήσει, γιατί αν ζούσε τώρα ο μακαρίτης της δεν θα ήτανε αναγκαζόμενη τώρα να πουλή μιζέλια και φασόλια στους γείτονάς της. Ήτανε γυναίκα πενηντάρα, γερή, μολονότι ήμπορούσε να πάθι αποπληξίαν και, όπως έβεβαίωσαν οι γείτονές της, τίποτε δεν έδιδεν άφορμήν να προβλέψη κανείς ότι θα εύρισκε τέλος τόσον δραματικό και τόσον θλιβερό, αφού την βρήκανε ένα πρωί, πεθαμένη στο κρεβάτι της δολοφονημένη με τα κτυπήματα του χειρός μιας όμπρέλλας.

Αι διεσπασθείσαι έπιμελώς ανακρίσεις δεν έφεραν τίποτε εις φώς. Τό ότι ή κλοπή ήτο ο σκοπός της δολοφονίας άπεκλείετο έντελώς. Τίποτε δεν έλειπε από το σπίτι, τα χρήματά της ήσαν εν τάξει όπως και τα χρυσά της σκουλαρίκια με το χρυσό της ρολόι ! Κατ' ανάγκην έπρεπε να συμπεράνη κανείς, ότι έπρόκειτο περί ένδικήσεως, καιτοι κανένας δεν θυμώτανε να έλγε το θύμα κανένα έχθρόν. Τό μόνον που ήμπορούσαν να πουν για το έγκλημα αυτό, ήταν ή όμπρέλλα, με την οποία την είχα έ σκοτώσει, ήτανε μία θαυμασία όμπρέλλα με ώραίο κεφάλι χήνας εις το χερούλι και από μετάξι στερεό. Όσο για την στερεότητα της κανείς δεν ήμπορούσε ν' άμφιβάλη όφου με δυο τρία κτυπήματα—κατά το λέγειν των Ιατροδικαστών—είχε δολοφονηθεί το άτυχές θύμα !

Αυτά ήταν λοιπόν οι λεπτομέρειες που διάβασε ο Γερώνυμος Λαμπουκάνε στην εφημερίδα του και που τον κάνανε ν' άναφανήση το άρχιμήδιον :

— Εύρηκα !

Διότι εις το έφευρετικό μυαλό μου καταστρώθηκε νέο είδος αυτοκτονίας, λιγάκι περίπλοκο βεβαίως, αλλά άσφαλές. Η αυτοκτονία με τη... λαμητόμια !

Τό πράγμα ήταν εύκολο. Αφού ο δολοφόνος της οδού Μπέρτ ήταν άσύλληπτος, θα παρουσιαζότανε αυτός στη δικαιοσύνη και θα της έλεγε : « Εγώ είμαι ο δολοφόνος ». Άμέσως θα εισήγετο στο κακουροδικειόν όπου θα ξαφνιαζε όλους τους δικαστάς με τον κυνισμό του, θα τον καταδικάζατε εις θάνατον, και ή ποιμήν θα γινότανε άμέσως, πράγμα το οποίον θα ήτο πλέον εύάριστον είδος αυτοκτονίας, που μπορεί να φαντασθή έντιμος άνθρωπος.

Χωρίς να χάνη ούτε λεπτό της ώρας ο Γερώνυμος Λαμπουκάνε έτρεξε στην άστυνομία της επαρχιακής πόλεως που κατοικούσε.

Άστυνóμος ήτανε ο έξαιρετος κύριος Υάκινθος Πεπελάρ άνθροπος με χαρακτήρα άπλοϊκό και ήσυχο, ήτανε και λιγάκι δειλός, και έπειδή οι κάτοικοι της περιφέρειας του ήσαν πολύ άγαθοι και ήσυχοι, ζούσε ειρηνικά και εύτυχισμένα και δεν έννοούσε ν' αλλάξη τη θέση του μήτε με βασιλείο.

Είπαμε ότι ο κ. Υάκινθος Πεπελάρ ήτανε λιγάκι δειλός. Η άναγνώσις και μόνον των μυθιστορημάτων του Κόναν Ντόυλ του έφερεν κρύον ιδρώτα, και από την ημέρα που διάβασε τον Άρσεν Λουπέν δεν έτόλμησε να κοιμηθί μόνος στο σπίτι του, πήρε λοιπόν έναν ύπνρητή για να του κρατή συντροφιά. Φαντάζεσθε τώρα πόση ήταν ή συγκίνησίς του, όταν ο Γερώνυμος Λαμπουκάνε

παρουσιάστηκε στο γραφείο με το χαμόγελο στα χείλη λέγοντας :

« Είμαι ο δολοφόνος της οδού Μπέρτ ! Έπειδή, όπως είπα, ο κόσμος, και ο Υάκινθος Πεπελάρ είχε διαβάσει τας περιπτώσεις του έγκλήματος αυτό το πρωί εις την εφημερίδα του και τρέμει από φόβο εύχαρίστησε τον Θεόν που τον διατηρούσε άστυνóμο στην πόλιν αυτή που δεν ήτοχε καμμία όδός Μπέρτ και που δεν ήμπορούσαν κανένα. Και όμως να που δεν τα είχε καλοσχεδιάσει αυτά και του παρουσιάζοτανε τώρα κάποιος λέγοντάς του :

— Είμαι ο δολοφόνος της οδού Μπέρτ ! Είς την θύαν ένας δολοφόνου δεν μπόρεσε να μνη λαοθυμίαση. Ο Γερώνυμος Λαμπουκάνε ήταν όμως καλό παιδί. Έτρεψε τα χέρια του άστυνóμου, έβλεπον ότι αυτό δεν του χρησίμευε σε τίποτα, έβγαλε από την τσέπη του ένα μπουκαλάκι άμμογιά και την έβαλε κάτω από τη μύτη του ν' άναπνεύσθ. Ο άστυνóμος συνήλθε. Λιγνι καθουραμένος από τούτος τρόπους του δολοφόνου—άσφαλώς άνδράπου του κόσμου—με τόσο φροντίδα τον είχε έλανάφει, στάς αισθήσεις του, άκουσε να τον άναγκάζη με τρεμάμενη φωνή. Ο Γερώνυμος άπάγγελε την είδησι που είχε διαβάσει εις την εφημερίδα και που την ήτο μάθει άπ' έξω. Ο άστυνóμος έλείστηκε. Δεν ήτοχε καμμία άμφιβολία. Ο άνθροπος αυτός ήτανε τόσο πολύ ένθιμος εις τις λεπτομέρειες του έγκλήματος, ώστε άσφαλώς αυτός, το είχε διαπράξει. Όλα τα είξερε, άκόμη και τη λεπτομέρη περιγραφή της όμπρέλλας, που είτανε το άθωο όργανον του τρομερού αυτού έγκλήματος.

— Φίλε μου, του έλεε ο κ. Πεπελάρ, είμαι ύποχρεωμένος να σε βάλω υπό κράτην.

— Αυτό θέλω κι' εγώ !

— Αλλά έπειδή δεν έχω κρατητήριο, θα σε κλείσω εις το κελί μου. Πρόσεξε μονάχα μην πηξ από το κρασί μου, έπειδή έρετος είνε λιγάκι βαρύ και μακριά να σε βλάψη ! Άλλως τε θα τηλεφωνήσω εις τον Παρίσι και σε μιά ώρα, έλπίσω ν' άρθουνε να σε πάρουν.

Ο Λαμπουκάνε τον ήναρστήσε, ύποσχεθηκε να μην άγγίξη στο κρασί του και άφησε να τον κλείσουν εις το υπόγειο. Έπειτα από ένα λεπτό της ώρας ο κ. Υάκινθος έτελεφανώσθη στο Παρίσι.

— Εμπρός ! Εμπρός ! Πεπελάρ, άστυνóμος ! Έπασα πρό όλίγου τον δολοφόνον της οδού Μπέρτ.

— Τι είπατε ; τον ήρώτησαν.

— Είπα πως έπιασα το δολοφόνον της οδού Μπέρτ.

Τού άπήγγελεν ένα ήχηρό γέλιο.

— Τι πρέπει να κάνω ;

— Βαλσαμώσατέ τον, έπειδή είνε ασυμψύχτω !

Και ή Διεύθυνσις της Διμοσίας Ασφαλείας του έκοινη τη σημαία άποτόμωας. Ο κ. Υάκινθος Πεπελάρ έμεινε άποσφοδωμένος.

Έκείνη τη στιγμή όμως καπνιστός νέος έφερε την έσπερινή έφημερίδα, και την άφησε έπάνω στο γραφείο του. Μηνιωνικός ο Πεπελάρ έβριζε το μάτι του στην πρώτη σελίδα καιάναγνώσθησε όλοήμερον.

Να τι έδιάβαζε :

« Η όμπρέλλα ή οποία χρησίμευε ως φονικόν όργανον εις την έφμεραν έρηρ ό αίματος.

Ο καθηγής έσκηψε, τους έξήτασε προσεκτικά και έκούνησε το κεφάλι του θλιμμένα. Τι να ύπομιάσθ άραγε ; Ότι το αθια που είχε σταλάξει έπάνω στο ξύλο προήρχετο από την άτυχή κ. Άρκερ, ήτο εκείνο που είχεν άφαιρεθί από αυτήν την τραγικήν νύκτα της έπιδρομής του κόμητος εις το δομάτιόν της ;

Δεν άναλλάξαμε σχετικώς τας γνώμας μας. Ο καθηγής μόνον έσπερε περισσότερον το σκέπασμα του μιστρίν και το άφησε να πέση με κρότο στο πάτωμα.

Τότε ένα διπλωμένο, κυτρινισμένο χαρτί που εύρίσκετο σε μιά γωνιά του μιστρίν, μισοσκεπασμένο από χώμα, έπεσε στα μάτια μας.

Ο Βάν Έλσιγγ το έπληξε και το έξεδίπλωσε με προσοχήν.

Είς το μέσον του χαρτιού αυτού ύπάρχον δυο βούλες καμωμένες με τον άντιχειρά του άριστερού χειρός, δυο βούλες καμωμένες με αλμα !...

Τι έσήμαινε το χαρτί αυτό ; Άνήκεν άσφαλώς στον κόμητα, θα του είχε πέσει χωρίς να το έννοήσει. Επρόκειτο περί συμβολικού σημειώματος ; Από τα άποτυπώματα, τα δάκτυλα έφαινοντο λεπτά, ήμοια με γυναικεία.

— Πρόκειται, άσφαλώς, περί ειδοποιήσεως που έστάλη στον κόμητα, ειπεν ο Βάν Έλσιγγ. Ποιός είναι όμως αυτός που συνεργάζεται με ένα βρυκόλακα ; Και τι σημαίνουν τα αίματγρά αυτά άποτυπώματα ; Πάντως το χαρτί αυτό το έχει λάβει ο κόμης όχι μέσα από το Λονδίνο, Τέτοιος επιστολικός χάρτης δεν πωλείται σήμερα πουθενά. Ο Θεός γνωρίζει πρό πόσον έτών χρησιμοποίησαν το έπιστολόχαρτο αυτό. Έχει μήπως ο κόμης συμβολικήν άλληγογραφίαν με κανένα όμιον του ; Ποιός δέ να είναι αυτός ; Όποσδήποτε, φίλοι μου, εύρισκόμεθα από νέου μυστηρίου. Αυτό όμως δεν θα μάς κάμη να λάμπηξήσουμε. Θα συνεχίσουμε τον άγώνα μέχρι τέλους.

Όταν έτελειώσαμεν έντελώς κι' έφεύγαμεν ο ήλιος έπληγαίνε

μεράνδολοφονίαν της οδού Μπέρτ, προήρχετο από τα νέα κατασκήνωτα νεωτερισμών που άνοιξαν χθές εις το βουλευτήριον Βομών. Ήτανε τας θανασιόας όμπρέλλας με χερούλι κεφάλι χήνας. Τιμή δέ τας.

Ο άστυνóμος έπρεσε κεραυνόπληκτος εις το καθισμά του.

— Ώστε οεκάμα ήταν ! ένιθύρισε. Τώρα καταλαβαίνω γιατί από την Διεύθυνσι με κοροϊδεύανε !

Άμέσως έτρεξε να βρη τον κρατούμενόν του, ο οποίος χωρτανε με την ιδέαν της αυτοκτονίας εις τη λαμητόμια.

— Είσαστε ένας τέλειος φαρσέρ, φίλε μου.

— Εγώ ;

— Ναι. Η δολοφονία της οδού Μπέρτ ήτο οεκάμα ενός φαρσέρ λάδικου.

— Όχι δά !

— Διαβάστε έδώ !

Και τού έδειξε την εφημερίδα.

— Ώστε, είπατε κλάινον ο Γερώνυμος, δεν θα μού κόψουν το λαιμό ;

Ο άστυνóμος τον έκρίταξε.

— Ηθελος, σώνε και καλά, να σού κόψουν το λαιμό ;

— Ναι, έπειδή είμαι πολύ δυστυχισμένος σ' αυτόν το κόσμο. Και κλάινον τού διηγήθηκε όλη την Ιστορία του. Άκούγοντες τις συγκινητικές λεπτομέρειες ο κ. Υάκινθος Πεπελάρ μάλς κρητόσε τα δάκρυά του. Όταν έτελειώσε τού, είπε :

— Άκουσε, καλέ μου νέε. Αν θέλεις σε κρατώ κοντά μου. Έίσα που μού χρειάζοτανε ένας γραμματέυς. Θα τρέψ, θα πίνης και θα μάς κάμη να λάμπηξήσουμε. Θα συνεχίσουμε τον άγώνα μέχρι τέλους.

Ο Γερώνυμος το δέχθηκε. Έμεινε κοντά στον άστυνóμο και έντιμώ όλίγου έγιναν οι καλλίτεροι φίλοι. Μετ. Α. Αρά... Α. Μπερζάνζερ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εν τώ μεταξεί ο Κουίν-συ Μόρρις με τον Γολδαμυγκ και τ' έβηκαν στον δρόμο, αλλά δεν διεκρίναν πουθενά τον κόμητα.

Επίσης ο Άρκερ κατόρθωσε να σπάση την πόρταν του σταύλου και έρευνήσε έντός αυτού, χωρίς όμως ν' άνακαλύνη τίποτε.

Ο κόμης είχεν άπομακρυνθί από το μέρος αυτό άμέσως, δεν ύπληρχεν άμφιβολία...

— Είπε καιρός να γυρίσουμε στην κ. Μίνα, είπεν ο Βάν Έλσιγγ. Προηγούμενος όμως άς κυττάζουμε να ιδούμε πόσα κιβώτια έχει μεταφέρει έδώ ο κόμης.

Χωρίς να χάνουμε καιρό άρχισαμε τας έρεύνας μας στο έρημο σπίτι.

Είς μίαν αίθουσαν, την πεύ άπομακρυσμένη εφρέθημεν πρό όκτι κιβωτίων του κόμητος. Ήσαν τοποθετημένα γύρω-γύρω στο πάτωμα πρός το μέρος του τοίχου. Τό ένα από αυτά ήταν μισοσκεπασμένο. Ο καθηγής έπροχώρησε και το έκρίταξε με προσοχή. Έπάνω στο χώμα το οποίον περιείχε διεκρίνοντο τά ίχνη του σώματος του κόμητος.

— Σ' αυτό το κιβώτιο θα κοιμήθηκε μιά από τις τελευταίες νύχτες, είπεν ο Βάν Έλσιγγ.

Μέσα στην αίθουσα δεν ύπρχε κανένα άλλο άντεικείμενον άξιον λόγου. Η αίθουσα ήταν βαρειά. Μιά όσμη σαπύλας ήταν χυμένη γύρω.

Στην άκρη του μισάνοιχτου κιβωτίου διακρίναμε έξαφνα σταλαγμούς έρηρ αίματος.

Ο καθηγής έσκηψε, τους έξήτασε προσεκτικά και έκούνησε το κεφάλι του θλιμμένα. Τι να ύπομιάσθ άραγε ; Ότι το αθια που είχε σταλάξει έπάνω στο ξύλο προήρχετο από την άτυχή κ. Άρκερ, ήτο εκείνο που είχεν άφαιρεθί από αυτήν την τραγικήν νύκτα της έπιδρομής του κόμητος εις το δομάτιόν της ;

Δεν άναλλάξαμε σχετικώς τας γνώμας μας. Ο καθηγής μόνον έσπερε περισσότερον το σκέπασμα του μιστρίν και το άφησε να πέση με κρότο στο πάτωμα.

Τότε ένα διπλωμένο, κυτρινισμένο χαρτί που εύρίσκετο σε μιά γωνιά του κιβωτίου, μισοσκεπασμένο από χώμα, έπεσε στα μάτια μας.

Ο Βάν Έλσιγγ το έπληξε και το έξεδίπλωσε με προσοχήν.

Είς το μέσον του χαρτιού αυτού ύπάρχον δυο βούλες καμωμένες με τον άντιχειρά του άριστερού χειρός, δυο βούλες καμωμένες με αλμα !...

Τι έσήμαινε το χαρτί αυτό ; Άνήκεν άσφαλώς στον κόμητα, θα του είχε πέσει χωρίς να το έννοήσει. Επρόκειτο περί συμβολικού σημειώματος ; Από τα άποτυπώματα, τα δάκτυλα έφαινοντο λεπτά, ήμοια με γυναικεία.

— Πρόκειται, άσφαλώς, περί ειδοποιήσεως που έστάλη στον κόμητα, ειπεν ο Βάν Έλσιγγ. Ποιός είναι όμως αυτός που συνεργάζεται με ένα βρυκόλακα ; Και τι σημαίνουν τα αίματγρά αυτά άποτυπώματα ; Πάντως το χαρτί αυτό το έχει λάβει ο κόμης όχι μέσα από το Λονδίνο, Τέτοιος επιστολικός χάρτης δεν πωλείται σήμερα πουθενά. Ο Θεός γνωρίζει πρό πόσον έτών χρησιμοποίησαν το έπιστολόχαρτο αυτό. Έχει μήπως ο κόμης συμβολικήν άλληγογραφίαν με κανένα όμιον του ; Ποιός δέ να είναι αυτός ; Όποσδήποτε, φίλοι μου, εύρισκόμεθα από νέου μυστηρίου. Αυτό όμως δεν θα μάς κάμη να λάμπηξήσουμε. Θα συνεχίσουμε τον άγώνα μέχρι τέλους.

Όταν έτελειώσαμεν έντελώς κι' έφεύγαμεν ο ήλιος έπληγαίνε

μεράνδολοφονίαν της οδού Μπέρτ, προήρχετο από τα νέα κατασκήνωτα νεωτερισμών που άνοιξαν χθές εις το βουλευτήριον Βομών. Ήτανε τας θανασιόας όμπρέλλας με χερούλι κεφάλι χήνας. Τιμή δέ τας.

Ο άστυνóμος έπρεσε κεραυνόπληκτος εις το καθισμά του.

— Ώστε οεκάμα ήταν ! ένιθύρισε. Τώρα καταλαβαίνω γιατί από την Διεύθυνσι με κοροϊδεύανε !

Άμέσως έτρεξε να βρη τον κρατούμενόν του, ο οποίος χωρτανε με την ιδέαν της αυτοκτονίας εις τη λαμητόμια.

— Είσαστε ένας τέλειος φαρσέρ, φίλε μου.

— Εγώ ;

— Ναι. Η δολοφονία της οδού Μπέρτ ήτο οεκάμα ενός φαρσέρ λάδικου.

— Όχι δά !

— Διαβάστε έδώ !

Και τού έδειξε την εφημερίδα.

— Ώστε, είπατε κλάινον ο Γερώνυμος, δεν θα μού κόψουν το λαιμό ;

Ο άστυνóμος τον έκρίταξε.

— Ηθελος, σώνε και καλά, να σού κόψουν το λαιμό ;

— Ναι, έπειδή είμαι πολύ δυστυχισμένος σ' αυτόν το κόσμο. Και κλάινον τού διηγήθηκε όλη την Ιστορία του. Άκούγοντες τις συγκινητικές λεπτομέρειες ο κ. Υάκινθος Πεπελάρ μάλς κρητόσε τα δάκρυά του. Όταν έτελειώσε τού, είπε :

— Άκουσε, καλέ μου νέε. Αν θέλεις σε κρατώ κοντά μου. Έίσα που μού χρειάζοτανε ένας γραμματέυς. Θα τρέψ, θα πίνης και θα μάς κάμη να λάμπηξήσουμε. Θα συνεχίσουμε τον άγώνα μέχρι τέλους.

Ο Γερώνυμος το δέχθηκε. Έμεινε κοντά στον άστυνóμο και έντιμώ όλίγου έγιναν οι καλλίτεροι φίλοι. Μετ. Α. Αρά... Α. Μπερζάνζερ

ΜΠΕΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

νά δούση. Η ημέρα είχε περάσει χωρίς να το αντίληφθούμε.

— Έμπρός για την κ. Μίνα, είπεν ο καθηγής. Άρκετά έκάμαμε σήμερα. Αν έργασθούμε λίγο άκόμη με θέλησι θ' άνακαλύψουμε και τα ύπόλοιτα κιβώτια και ο κόμης θα πέση στα χέρια μας.

Αντελήφθην πως ο καθηγής μιλούσε με θάρρος και αίσιοδοξία για να έμψυχώση τον Άρκερ ο οποίος μάς άκολουθούσε με το κεφάλι κάτω, λυπημένος βαθεύς. Έσκέπτετο ο άτυχής, την συμφοράν της γυναικός του...

Όταν εφθάσαμε στην κλινική βρήκαμε την κ. Άρκερ να μάς περιμένη με θάρρος. Έκαθήσαμε κ' έδειπνήσαμε έντελως ιγχανικώς όμως, γιατί παρά την κοίτασί μας, κανείς δεν αίσθανότανε όρεξι για φαγί.

Κατόπιν διηγηθήκαμε στην κ. Άρκερ τας διατρέξαντας. Μας άκουσε με προσοχή, ταρασσομένη όλη. Όταν εφθάσαμε στο σημείο που ο Γωνάθαν όμνησε κατά του κόμητος με το μαχαίρι στο χέρι, ή εύγενική αυτή κυρία μάς είπε με φωνή λυπημένη :

— Δεν ύπάρχει άμφιβολία πως πρέπει να νικήσετε και θα νικήσετε. Ο κόμης πρέπει να κοιμηθί τον αιώνον διανοίπων όλοι οι θνητούς. Φινήτε όμως και εύσπλαγχοι πρός αυτόν...

Στά λόγια της αυτά ο σύζυγός της άνεπήδησε μανιώδης και είπε :

— Μη τό λές αυτό Μίνα, αγαπητή μου. Θά τον έβασάνιζα επί αιώνα, αν ήμπούσα, δεν θα τον λυπηθώ καθόλου...

Η Μίνα συνέχισε δακρυομένη :

— Αγαπημένε μου Γωνάθαν, σέβου, ότι κι' εγώ μπορώ να καταντήσω μιά ημέρα έτσι, έπειτα από εκείνο που μού συνέβη. Θέλεις να με βασανίσουν στην περίπτωση αυτή ; Δεν θέλεις να μού δώσουν άπλως, χωρίς βασάνους τον αιώνον έπνον των θνητών ;

Τα μάτια της έτρεχαν άφθονα δάκρυα ένθ μιλούσε και λυγμοί την έπνιγαν.

Η συγκίνησίς μας ήταν μεγάλη. Ο Γωνάθαν έσκήωθη, έπληξε την Μίνα και την έσφιξε στην άγκαλιά του με λαχάρα.

Τη στιγμή αυτή ο Βάν Έλσιγγ μάς έξενεψε να τούς άφήσουμε μόνους στο πόνο και την άγάπη τους...

Όλίγον κατόπιν ο καθηγής έφρόντισε να λάβη κάθε μέτρον ώστε να καταστήση αδύνατον την είσοδον του κόμητος στο δομάτιο της κ. Άρκερ. Όταν έτελειώσε την εργασία του είπε στην κ. Άρκερ :

— Απόψε, καλή μου κυρία, μπορεϊνά κοιμηθής άπολύτως ήσυχη. Τίποτε δεν θα ταράξη τον ύπνο σου. Έτοποθέτησα επί πλέον το κουμπι του ήλεκτροικού κουνουνητού έπάνω από το κρεβάτι σου, για να μπορήτε να ειδοποιήσ άμέσως αν σου συμβη τίποτε.

Όταν άπεσούσθμεν συνενοηθήκαμε να φρουρήσουμε, καθένας με τη σειρά μας, όλη τη νύκτα. Πρώτος δα φρουρήση ο Κουίνσυ Μόρρις, κατόπιν ο Άρθεόρος και τοίτος εγώ. Άφρίσαμε λοιπόν την Κουίνσυ μόνον του και έπληγαμε να κοιμηθούμε για να είμεθα έσκούραστοι την ώρα της φρουράς μας.

Ημερολόγιον του Γωνάθαν Άρκερ

3 πρός τις 4 Οκτωβρίου.—Τα μεσάνυχτα. Γράφω πρην πένω να κοιμηθί τις γραμμές αυτές γιατί ή καρδιά μου είνε βαρειά από λύπη. Πότε θα μπορέσουμε να φέρουμε εις πέρας το έργο μας ;

Αν ο κόμης δεν έξωτρωθί δεν θα ήσυχασω. Η Μίνα που διατρέχει σοβαρότατο κίνδυνο έφ' όσον αυτός ύπάρχει.

Τό μόνον που έσπερουμε είνε ότι ένα κιβώτιο με χώμα άπομένει άκόμη στον κόμητα και μόνος αυτός έξοει που βρισκεται αυτό. Η γλυκειά εύσπλαγχνία της Μίνας που έδειξε άπαρη πρός εκείνον το τέρας με κάνει να την άγαπάω χλίζ, φέρως περισσότερο. Τό μίσος μου πρός στην συγκυτάβασι της αυτή πρός εκείνον που θέλει να την καταστρέψει, μού φαίνεται ποταπό και ραπεινό. Βεβαίω ο Θεός δέ θ' άφήσθ να χαθί έτσι έννι τέτοιο πλάσμα σαν τη Μίνα.

Δόξα σοι ο Θεός ! Η αγαπημένη μου Μίνα κοιμάται χωρίς να πιέζουν τά στήθη της τρομεροί έφιάλτες και φοβερά όνειρα. Έγώ όμως δεν νυστάζω άν και είμαι κατάρκτος κ' έξητλημένος. Εν τούτοις πρέπει να προσπαθίσω να κοιμηθώ γιατί ποιος ξέρει τι νέοι άγώνες πρόκειται να έπακολουθήσουν αύριο και πρέπει να άντλήσω από τον ύπνον νέας δυνάμεις και θάρρος.

Άργότερα.— Πρέπει ν' άποκοιμηθώ, γιατί κ' έξηπνησε ή Μίνα ή οποία είχε άνακαλύψει άπάνω στο κρεβάτι και με κυττούσε έλαφράκινη. Έάνταξα γύρω μου και δεν διεκρίνα τίποτε μέσα στο δομάτιο, στο όποιο δεν είχαμε ορμή από νωρίς τό πρωί. Έβραζε το χέρι της στο στόμα και μού έμυθόσε :

(Άκολουθεί)

Είδοποιήσε ή άστυνομία πελατεία του καταστήματος Γυναικείων Πύλων ΠΑΤΡΟΚΛΟΥ ΜΑΚΡΗ, Γωνία ΕΡΜΟΥ ΝΙΚΗΣ 10, όύόγειον, ότι τό ΡΑΒΑΙΣ έφύσθη την Δευτέρα 6, Τρίτη 7 και Τετάρτη 8 Ιουλίου.

ΠΛΗΡΩΜΑΙ ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΝΤΕ ΒΙΝΥ

Ποιοί ήσαν οι γονείς του.— Ο γάμος με μίχ πολύφρονον—
Ο Βινύ στο στρατό.— Ο θρίαμβός του στο Θέατρο.— Οι αποτυχίες του στην Ακαδημία.

Ο Αλφρέ ντε Βινύ κατήγετο από τον Καρολόμαγνο, όπως ο ίδιος έβρεβαινε. Ίσως, μά πάντως δεν έχει εξακριβωθεί αυτό. Ο πατέρας του ήταν παλιός αξιωματικός ο οποίος είχε πολεμήσει υπό τον Λουδοβίκο Χ' και είχε πληγωθεί στον Έκταστη Πόλεμο. Είταν εξήντα χρόνων όταν γεννήθηκε ο μέλλον ποιητής, την 27 Μαρτίου 1797 στο Δόξ. Το επόμενο έτος η οικογένειά του εγκατέλειψε την επαρχία κ' έπληξε στο Παρίσι όπου εγκαταστάθηκε σ' ένα μικρό διαμέρισμα με εφτακόσια φράγκα το χρόνο, μέσα στο παλαιό ανάκτορο των Ήλυσίων, το οποίο ενοίκιαζε τότε το Κράτος στους ιδιώτες. Έκει, ο μικρός Αλφρέδος έπαιζε με τ' άλλα παιδιά των συνατόικων μέσα στον κήπο του ανάκτορου που απλώνονταν ως τα Ήλυσια Πεδία.

Στά 1805 η οικογένειά του μετοίκησε στην οδό Μαρσέ-ντ' Αρ-γεσσώ και εκεί η μητέρα του τον έμαθε να διαβάζει. Αν και αυτή ήταν καθολική και βασιλόφρων, εν τούτοις είχε διαβάσει πολύ το Ρουσσώ, τον οποίο μιλούσε και στο παιδί της. Από πολύ μικρός ο Αλφρέδος έκανε καθημέρα ψυχρό λουτρό. Ίδιαίτερως του ήταν αγαπητά η γυμναστική, οι πορείες και τα όπλα, παρ' όλο το αδύνατο και λεπτοκαμωμένο του σώμα. Είχε ιδιαίτερα κλίση προς τα μαθηματικά και γι' αυτό εισήλθε στο Πολυτεχνείο, απ' όπου μπόρεσε να καταταχθεί κατόπιν, όταν η αυτοκρατορία άντεξε, στους έδου-θρους σωματοφύλακας του βασιλέως, όπου δεν έμεινε παρά μόνο οι ευγενείς. Είτανε τότε μόλις δεκαεπτά χρόνων, και με το λεπτό πρόσωπό του, τα ξανθά μαλλιά του, έμοιαζε περισσότερο με παιδάκι παρά με στρατιώτη.

Όταν κατά τα τέλη του 1815, ο Λουδοβίκος XVIII' αναγκάστηκε να φύγει στη Γάνδη, ενώ ο Ναπολέων επανερχόμενος από την εξορία της Έλβας εγκαθίστατο στον Κεραμαϊκό, ο νεαρός σωματοφύλακας είταν ένας από τους λίγους εκείνους που συνόδευσαν το βασιλέα εις τα σύνορα. Όταν αναχώρησε ο βασιλιάς, διαλύθηκε η σωματοφυλακή και οι ευγενείς που την αποτελούσαν διεμοιράσθησαν ως αξιωματικοί στο στρατεύμα. Ο Βινύ τοποθετήθηκε ως υπόλο-χαγός σ' ένα τάγμα των Βερβαλλίων.

Στο 1817 ο πατέρας του πέθανε και από την επιθανάτιο κλίση του του άφησαν αυτή την τελευταία συμβουλή:

— Σε λίγο εγώ πεθαίνω· ένα μόνο πράγμα θα σου ζητήσω: κάνε τη μητέρα σου ευτυχή. Την υστάτη αυτή επιθυμία του άποθνήσκοντος πατέρα του την εξεπλήρωσε άπολύτως, γιατί κ' ο ίδιος αγαπούσε υπερβολικά τη μητέρα του.

Ενα διάστημα τότε φαινότανε πολύ σκεπτικός, σαν απορροφημένος, από τον εαυτό του. Σε μία επιστολή του της εποχής εκείνης γράφει τα εξής: «Είμαι τώρα σαν ένας από τους δώδεκα αδελφούς του πατέρα μου που κλείστηκε εις κλίσι χρονια σ' ένα μοναστήρι και δεν έννοούσε να βγί έξω».

Εν τούτοις, νεώτερος στο Παρίσι εσημείωσε μεγάλες κοσμικές επιτυχίες. Χορεύτης άριστος του άρεσε να ντραβερίζεται με τους κοσμικούς κύκλους. Εγνώριζε εκεί την κ. ντ' Αγκόν, του Υπουργού, που έχορευε συχνά μαζί της και η οποία τον γνώρισε με τους ποιητάς Σουμέ, Αλέξαντρο Δουμά και με το Βίκτωρα Ουγκώ. Συνεγράφηκε στον «Λογοτεχνικό Έπιμελητή» που εξέδιδαν οι αδελφοί Αβελ και Βίκτωρ Ουγκώ. Έκει γνώρισε και τη νεαρά ποιήτρια Δελφίνη Γκαί, την κατόπιν κ. Ζιραντέν, η οποία ετευφημείτο παντού όταν άπηγγελε τους στίχους της κατά τη μόδα της εποχής. Μία γλυκειά έρωτική ιστορία άρχισε. Έκείνος είταν έανδρός, ονειροπόλος και πολύ ώραιος. Έκείνη μελαγχολική, έρωτική, και χαριτωμένη. Θέλησαν να παντρευτούν μά η μητέρα του ποιητού δεν ήθελε αυτό το γάμο κ' ο ποιητής απέφυγε να την δυσαρεστήσει.

Στις 10 Οκτωβρίου 1822, ο Βίκτωρ Ουγκώ παντρεύτηκε με την Αντέλλα Φουσε. Μάρτυρες του γάμου του ήσαν ο Αλφρέ ντε Βινύ και ο Αλέξαντρος Σουμέ. Σε λίγο κ' ο ίδιος ο Βινύ, λοχαγός πιά, περνώντας από το Παρίσι, γνώρισε μία νέα Αγγλίδα, πολύ χαριτωμένη, κόρη ενός άποίκου, ο οποίος είχε μαζέψει στις Ίνδies 600,000 φρ. Την έπληξε κ' ο γάμος αυτός του άπόφερε ετήσιο εισόδημα 10,000 φρ. Είπ' αλήθεια ότι ο Βινύ δεν είταν από κείνους που δεν τους κάνουν έντύπωση τα υλικά αγαθά. Ο ίδιος γράφει στο ημερολόγιό του ότι το να γεννηθή κανείς χωρίς περιουσία είναι το μεγαλύτερο κακό. Ο νεαρός σύζυγος έπίστευε ότι, κατά τα λεγόμενα της μητρός του, η προίκα του θα είταν πολύ μεγαλειότερη, μά, μετά την ευλογία του πάτορος η Αγγλίδα, η οποία ήτο πρωτεστάτης, του όμολόγησε άρελώς την αλήθεια.

— Ο γιε! του είπε, σάς έγέλασα γιατί σάς αγαπούσα.

Όταν παντρεύτηκε κ' εξασφάλισε τη ζωή του, ο ποιητής εγκατέλειπε το στρατεύμα για να εγκατασταθή στο Παρίσι, αναμνησόμενος στους φιλολογικούς καυγάδες της εποχής του. Το 1822 σε

μια μόνο νύχτα στο Όλορν έγραψε το σχέδιο του «Σεν-Μάρ». Το βιβλίο παρουσιάστηκε στα 1829 στα τυπογραφεία του Μπαλζακ, ο οποίος έκανε τότε αυτή την έμπορικη έπιχειρήσι, χωρίς να κατορθώσει πολλά πράγματα. Ο ποιητής κ' ο μυηματογράφος φυσικά είχαν συνδεθή φιλικά. Γράφει κάπου για το Μπαλζακ: «Είπ' ένας νέος πολύ ακάθαρτος, πολύ άδύνατος, που χάνει διαρκώς τα λόγια του όταν μιλάει και πετάει σάλια από το στόμα, γιατί ποτέ λείπει η άπάνσι μασέλλα κ' έχει πολύ ύγρο το στόμα».

Το μυητισόρημα του «Σεν Μάρ» εσημείωσε εξαίρετική έπιτυχία. Ο Λαμαρτίνος ο οποίος είταν τότε γραμματέας της προεδρίας στη Φλωρεντία, του έστειλε ένα γράμμα γιομάτο επαινών, το οποίο είταν η άρχή της φιλίας των δυο ποιητών. Η πρώτη ποιητική συλλογή είχε εκδοθή το 1822, μά η πρώτη έκδοσις είταν άναφανής και μόλις το 1829 τυπώθηκε με τ' όνομά του.

Το 1827 μετά τη μεγάλη έπιτυχία του «Σεν-Μάρ» ο Βινύ έδωσε μία σειρά ποιημάτων με τον τίτλο «Ποιήματα άρχαι και σύγχρονα».

Έκείνη την εποχή μπορεί να πη κανείς ότι η δόξα του συγγραφέως του «Μουση» είταν ίση με τη δόξα του Βίκτωρος Ουγκώ. Ο Λαμαρτίνος μόνο τους περνούσε και τους δυο. Ο Αλέξαντρος Δουμάς έχει άφήσει ένα χαριτωμένο πορτραίτο του Βινύ. Γράφει: «Ο Βινύ είπ' ένας μοναδικός άνθρωπος, ευγενής, άπρόσφορος, γλυκός στις σχέσεις του με μία άύλοσύνη τελεία η οποία ταυρίζεται με το γοητευτικό πρόσωπο, στα λεπτά και πνευματικά χαρακτηριστικά του τα πλασιωμένα με χρυσές μπούλες, σαν ένα Χερουβίμ, του οποίου εινε αδελφός».

Το θέατρο ετράβηξε το Βινύ πολύ νωρίς. «Υστερ' από άρκεσι άποτυχίσι έδωσε στο Γαλλικό Θέατρο στις 12 Φεβρουαρίου 1835 το «Σάττερτον» δράμα που το έγραψε σε είκοσι έρες. Πρωταγωνιστούσε η μεγάλη ηθοποιός Νορβάλ. Η έπιτυχία του είταν πρωταγής στα χρονικά του θεάτρου. Ο συγγραφέας Μαξιμ Ντυκάρ, που είτανε στην πρώτη γραμμή τα εξής:

«Η άνυπομονήσι των θεατών ήτο αφάνης. Η άγωνία τους έπληγε το διαμνημό τους. Δεν έξρω σε ποιο σημείο του έργου, έφώναζαν: Φτάνει! Ακίνητος, στήριγμένος στο θεωρείο μου, έννοιωθα να με σφίγγει μία συγκίνησης άγνωστη μου ώ τότε η όποια μ' έπληξε».

Ο Λαμπός, θεατρικός συγγραφέας κ' ατό-τος γράφει τα εξής:

«Είδα το «Σάττερτον»· τρέμω ακόμα άκόρετος, η καρδιά μου σπάει άίμα σ' να την συντρίψει κάτι. Το δράμα του Βινύ με κατέχει όλόκληρον, τρέχει στις φλέβες μου, εινε το αίμα μου».

Ο «Σάττερτον» εινε ο ποιητής ο οποίος μ' ή δύναμειος να ζήσει από την πένα του στη σύγχρονη κοινωνία άποκτόνισι».

Η αίσθησις που επροκάλεσε στο κοινωνόνταν τόσο άπο γερουσπασία έπρότειναν στη σύγκληση να ληφθούν μέτρα κατά του «δι ασ τ ρ ο υ και ά ν α ξ ι ο ρ ε π ο υ» αυτού έργου. Εύτυχώς όμως δεν έγινε τίποτε.

Ο Βινύ ύστερ' από την τεραστία αυτή έπιτυχία έγινε κίρκος του θεάτρου. Μπορούσε να παίζι ότι ήθελε. Τριαμήσιος όμως κ' ως το 1865 έτοχη του θανάτου του, δηλαδή τριάντα χρόνια όλόκληρη, δεν έδωσε άλλο έργο.

Θέλησε να μιλή στη Βουλή κ' εξέλεγή δυο φορές βουλευτής. Εστράφη τότε προς τη Γαλλική Ακαδημία όπου τον έκαναν να περιμένει επί πολν έξο από την πόρτα. Έξω φορές υπέβαλε άποψηφιότητα και μόλις την έκτι εξέλεγή ακαδημαϊκός στις 8 Μαρτίου 1845.

Ο Βινύ το υπόλοιπο της ζωής του το πέρασε ήσυχα και κίσητα στις 17 Σεβρίου 1863. Ένεταφίσθη στο κοιμητήριο της Μονμπαρτης, στο πλευρό της γυναίκας του Λυδίας η οποία είχε πορηγή κατά μερικόν μήνες αυτόν στον τάφο.

Jean Bernard

Η ΔΙΑΝΟΗΣΗ

Έκνυλοφόρησε εις διπλούν το 5ον και 6ον τεύχος του περιοδικού «Διάνοησι» με συνεργασίαν των κ.κ. Ν. Λαπαθιώτη, Ι. Ζαβού, Μαρίας Πολυμενάκου, Τ. Μπαρλά, Ο. Κορνηού, Ι. Δοβάρη, και μεταφράσεις Μισελέ, Μπέρζον, Λουίς, Άμειλ, κ.λ.π.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

— Την παλαιά εποχήν στην Κορινθία οι ιδιοκτήται άποπλανωμένων ζώων έν καιρψ νυκτός, φοβούμενοι την καταβρόχθισιν αυτών από των άφθόνων εκεί λύκων, προσέτρεχαν στον έξορκιστή «ξορκιστή», για να «ξορκισή» τον λύκον και να μη βλάνη τα ζώα.

— Ο «ξορκιστής» έπ' άμοιβή πάντοτε, άπηγγελε μερικάς μυστηριώδεις έπωδους και εις το τέλος, σαν ν' άπετεινέτο προς τον λύκον έφώναζε τρίς, γυρίζοντας προς την έσοχή:

«Κλειδώνις στο στόμα σου, κούτσουρο τα πεδία σου»;

— Μετά τον έξορκισμόν αυτών ο ιδιοκτήτης του ζώου γούριζε απύ του ήσυχος και βέβαιος ότι το ζώον του δεν θα φαγωθή από τους λύκους. Αν δε έτύχανε να εύρεθι το ζώον την επομένην, τοτότο άπεδίδετο στους έξορκισμούς του «ξορκιστή».

— Αν πάλιν ο λύκος το έτρωγε ο «ξορκιστής» δικαιολογούμενος είπες:

«Το είχες φάγ· μένω πριν το ξορκισμ' !...»

— Προς άπόδειξιν του πατρικού ένδιαφέροντος του μακαρίτου βασιλέως μας Όθωνος προς τους δημοσίους ύπαλλήλους αναφέρεται και το ακόλουθον άνεκδοτόν:

— Ο εκ Νάξου Βαρότσης καθολικός το θρησκείμα, είχε διορισθή τότε ειρηνοδίκης στην Σάτηνη.

— Εύθως ως εδημοσιεύθη ο διορισμός του ο Βαρότσης παρουσιάσθη ένώπιον του Όθωνος διά να εκφράση κατά το ζώον γούριζε απύ του ήσυχος και βέβαιος ότι το ζώον του δεν θα φαγωθή από τους λύκους. Αν δε έτύχανε να εύρεθι το ζώον την επομένην, τοτότο άπεδίδετο στους έξορκισμούς του «ξορκιστή».

— Ο Όθων έκάφθη όλίγον και κατόπιν στρεφόμενος προς τον Βαρότσην του είπες:

— «Μετατίθεσαι εις Ναύπλιον!»

— Οσο και έγένετο πράγματι και όπου ο Βαρότσης έμεινε Ειρηνοδίκης μέχρις ότου έπληξε την σύνταξιν του. Εις το Ναύπλιον ήλθε, έννοείται, και ναός καθολικός.

— Η «Ημέρα» της Τεργέστης κατά το 1867, επί πρωθυπουργίας Κομνηνούδου, θέλουσα να δείξη τι άναστάσις έφερεν στο Κράτος κάθε νέα Κυβέρνησις, έγραφεν επί τη βάσει άνατακορήσεως άρρηθής εκ Άθηνών ότι «η χείρ της Α. Μεγαλειότητος του Βασιλέως Γεωργίου του Α' έκουράσθη ύπογραφήσι Β. Διατάγματα διορισμών και άπολύσεων!».

— Κατά τον Φεβρουάριον του 1862 ο εκ Κορινθίου Ι. Ν. Δεληγιάνης έπιστρέψας εκ Έλκετίας μετέβη στην πλατεία των Άνακτόρων ένα πρωί, και άκούως την μουσικήν, ότε ο Βέτλεν, άναγνώσις αυτών, τον έκάλεσε πλησίον του και τον ρώτησε πώς ήσαν τα πνεύματα του λαού στην Βυσιτιαν και την Λοκρίδα.

— Ο Δεληγιάνης, τον όποιον διέκρινε βαθεία αντίληψις και διαγεύσεως κρισις των πραγμάτων, άπήντησε:

— «Εσθον ή Έπινάστασις από το Ναύπλιον και διεδόθη εις όλην την Έλλάδα».

— Ο Βέτλεν παρανεύτηκε με την άπάντησι αυτή του Δεληγιάνης, και μη θέλων να διατελή έν άγνοία ταύτης και ο Όθων υπέδειξε εις τον Δεληγιάνην την άνάγκην της άμέσου και προσοπαίας προς τον Όθωνα άνακοινώσεως των έντυπώσεων τι ν εκ ίων.

— Γενόμενος δεκτός παρά τω Όθωνι ο Δεληγιάνης εις ιδιαιτέραν άκοασιν επανέλαβε και προς τούτον τα ύδια.

— Ο Όθων άκούως την πληροφόρησι αυτή με δυσαφορία, αλλά δεν το έδειξε. Προσπορεύθηκε άντιμέτωπος τον εύχαριστημένον και έμφορτισσε τον Δεληγιάνην.

— Εξελθόν ο Δεληγιάνης των Άνακτόρων έπληξε και έδειπνησε στο σπίτι του γαμπρού του Ν. Βότσαρη, μαζί με τον όποιον βγήκε κατόπιν εις περιπλάν, χωρίς έν τω μεταξύ να τή διηγηθή τον μετά του Βέτλε διάλογόν του και την ένεκα τούτου παρουσιάσιν του εις τον Βασιλέα.

— Δεν είχαν προχωρήσει πολλά βήματα όταν ένας θεράπων των άνακτόρων πλησίαζε τον Βότσαρη και τον καλεί να παρουσιασθή ένώπιον του Βασιλέως.

— Ο Βότσαρης έτρεξε να παρουσιασθή πρό του Όθωνος, ο όποιος τον ρώτησε άμέσως:

— «Είμαι ύγιής ο γυναικάδελφος σου Δεληγιάνης»;

— «Μάλιστα» μεγαλειότατε, άπήντησεν ο Βότσαρης, δυσαρεστηθείς όλίγον για την έρώτησι αυτή, «πρό όλίγον είμεθα μαζί στον περιπλάν».

— Κι' έντούτοις λυπούμαι, συνέχισε ο Όθων, γιατί ένας συγγενής σας και άνθρωπος σαν τον Δεληγιάνην παρεφρόνησεν».

— Μου έπιτρέπετε, Μεγαλειότητε, είπεν έκκλητικός τότε ο Βότσαρης, να σας ρωτήσω πώς έπεσθητε ότι ο γυναικάδελφος μου είναι τρελλός»;

— «Πώς έπεσθη; Πρό μερικόν ώρών, άπαντ' ο Όθων, παρουσιάσθη ένώπιόν μου και μου είπεν ότι έσθυσεν η επανάστασις του Ναυπλίου για να διαδοθή σ' όλη την Έλλάδα. Δεν είναι τρελλός»;

— Ο Βότσαρης εκ πεποιθήσεως βασιλόφρων, αλλά και εδραϊών έχων την περ' εύθυμιάς του γυναικάδελφον του Δεληγιάνην πεποιθηναι και βαθύτερον κρίνον τον εκ της στάσεως του Ναυπλίου δημοσηγηθέντα άντιδυναστικόν σάλον, είπες τότε στον Βασιλέα:

— «Ο κ. Δεληγιάνης είναι ο μόνος ίσως υπήκοός σας, όστις είπεν την αλήθειαν».

— Η διάλειψις έληξεν αυτού· πέντε μήνας όμως έλειπε ο Όθων δεν ήτο πλέον βασιλεύς της Έλλάδος...

Έλλην

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

1
Το χρυσόφι πρώτα άγάπα, λάτρειν το για Θεό σου.
Έπειτα έχε το δόχη για πληρόν κ' άδελφόν σου.

2
Τίνα πάντα τούς γονείς σου, όταν έχον να σ' άφήσουν.
Μία καλή κληρονομία, σ' αν έδωθε ξεπροβίσουν.

3
Βλέπεις άνθρωπο άφεικτός ότι πνίγεται; Μη δώσης χέρι έξω γάρ τον βάλεις πρώτα κ' αν δεν συντηρώσης.

4
Πρόσεξε εις τη ζωή σου να μην ψευδομαρτυρήσης...
Απ' τον ψεύτικόν σου δόκον πρώτα κ' αν δεν κερδήσης.

5
Φύλακ' πάντα της παρθένιας την τιμή· εκτός ανίσως
Σ' έμποδίξει γάρ το κάμης κέρδος, όρεξι η μίσος.

6
Την πατρίδα σου άγάπα. Πρόσεξε μη την προδώσης,
Την τιμή της προδοσις πόνις· την τόσην σαρκουλήσσης.

7
Αήσεντες τίς έξη μέρες, και την έβδομη ν' άήσης.
Μά να διασκεδάσης, για να τρέψ και για να πίνης.

8
Μην φοβέσθης, παρ' όταν να το κάμης έμπορήσης
Χωρίς φόβο εις τα νύχια της άνίκρης να πόνης.

9
Από την κλοπή προτίμα πάντα στην πλαστογραφία.
Των βαρβάρων μόνον εινε η κλοπή κληρονομία.

10
Του γειτόνου σου το πρῶμα ποτέ μην επειθυμής,
Όταν δεν ύπάρχη τρόπος για φορ' αν τ' άποχτήσης.

Αντά όλα εαν κάμης θε να ζής εύτυχισμένος,
Και ο κόσμος ότι λήγεις θ' αν τάκοχη ξεχασμένος.

[Έργα Άργίας] + Παναγιώτης Πανάς

ΟΝΕΙΡΑ

I

«Αν είχαμε οι στίχοι μου του μενεξέ τη χροί, του ρασεμιού την όμορφιά, του γούνου το καλόνι, του οδόν τη μουσικότητα και το γινικό του ροσμία, αν είχαμε κ' άλλα πολλά οι στίχοι μου άκόμα, στεφάνι θάλακα μ' αυτός να τώφερα σιά σου, να το ροψις για στίχοιμα· στα όλόκωρα μαλλιά σου· μά τώρα, στίχοι άχασοι και δίχως μουριά, αν τίποτε δεν έχουσι, θα έχουσι...καρούα».

II

Ευλογημένη τρεις φορές· η τούκα η μαυροφόρα, ελλογημένο τόνειρο, ελλογημένη η ώρα! Μου φάνηκε πως ήμασταν μαζί ο' ένα άκορτάκι, κ' έγραφα το κεφάλι μου σ' τη δούρα σου άκαλή· ένα τραγούδι όλόκωρο· στα χείλη σου· κ' ανόσες και τα μαλλιά σου τα λυτά που η αύρα τα φιλούσε απλῶς· αντ' αν να λοναθού· στο κώμα τ' άφοιμωσάν· αν να μην έρωσαν άφρονος και κώματα άκόμα· στο στήθος σου το άπαλό το μοιραγαπημένο, σαν να μην είχαμε άφορία στο δούρα σου στόμα... Μά μέσ' ε' τον τσαν έρωτ'· την τσαν έρωτ'· ένα σου δάκρυ έστράλα· στο μέτωπό μου έπ'ανω και τόσο ήπια θεομό που· έσπασα με μία... θα ήρθε· τέτοιο δάκρυο και όταν ν' άποθάνω.

I. Πολέμης.

ΨΥΧΗ

Για πές μου, απ' τα μάτια σου τα χείρε μαθημένα· Να με κινάσουν κλειστά και μουδακνωμένα· Και να μου λές· ε'να και και δυο· να κές· έχι· Μία γλώσσα· απ' τους να μιλούρηται· και με τρελάωμαι· Ηδὲ μου δίνουσι ζωή και πόνε με πεθαίνουσι, Απ' όπου σ' αν άγάπης σου με πιάσαν την άπόρη...

1887 Δ.....

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ προς άγοράν τα κάτωθι βιβλία: Το «Τοάκωμα» τ' Αϊ Ροκκουν· μεταφρ. Γουέλλη. «Οι Βασίλεις των Θουάνων» υπό Έδμ. Άμπαύ, μεταφρ. «Συλλογή Δημωδών Άσμάτων» Ζαμπέλιου, «Σονέττα» Στ. Μαρτίσκη «Το Φίλημα» ποιητή Γ. Τερτσέτη, «Άνθρωπος του Κόσμου» Γρ. Ξενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταρ. περιοδικόν «Μπορνέτο».

Τό δικαίωμα των αποστελλομένων προς κοίτιν υπό της ειδικής Επιτροπής έργων, είνε διά τὰ διηγήματα δρχμ. πέντε, τὰ έμμετρα, Ιστορικά ανέκδοτα, άσεία και περίεργα τρείς. Αί μεταφράσεις και ή κοσμική κίνησις δωρεάν.

Οί έπιθυμούντες ν' άλληλογραφούν ή νά δημοσιεύουν έργα των με ψευδώνυμον, δέον νά αποστείλουν προηγουμένως εις τό περιοδικόν 5 δρ. προς έγκρισιν αυτού. Είς τό έξής αί φέρουσαι μή έγκριμμένα ψευδώνυμα επιστολαί ώς και ή συνεργασία θ' άπορρίπτονται.

Έκυκλοφόρησαν τρείς από τους τόσον άναμενομένους νέους τόμους της «Βιβλιοθήκης» του «Μπουκέτου». Τρία πραγματικά άριστουργήματα, που μόνον τό όνομα των συγγραφέων των μπορεί νά έγγυθί διά την άξίαν των. 'Ο πρώτος είνε ή «Μοναρχία», τό περιπαθέστατο και γλυκύτατο μυθιστόρημα του Μυρζέ, του συγγραφέως της «Μποέμ». Δεύτερο ό «Ανδρώπες με τη διπλή ζωή», του μεγάλου Άγγλου συγγραφέως Στήβενσον, έν' από τά παραδοξώτερα και μυστηριωδέστερα μυθιστορήματα που έγράφησαν ποτέ. Και τρίτον τό άριστοέργημα του μεγίστου Αμερικανού ποιητού Έντγκαρ Πόε, αί «Περιπέτειαι του Άρθούρου Γορδώνος Πύμ» (Α' τόμος), έργον συγκλονιστικό, τρομακτικό που θά δώση εις τους άναγνώστας του τάς μεγαλειτέρας συγκινήσεις.

Οί τρείς νέοι τόμοι της «Βιβλιοθήκης» του «Μπουκέτου», έργα άπολύτως άνωτέρας λογοτεχνικής άξίας, πρέπει νά μή λείπουν από κάθε Έλληνικήν Βιβλιοθήκην.

Τιμώνται έκαστον δραχμάς 12 και αποστέλλονται άσφαλώς έπί συστάσει εις τους έμβάζοντας τό αντίτιμον.

Η άποστολή των εις τους συνδρομητάς της «Βιβλιοθήκης» του «Μπουκέτου» ήρχισεν.

Δ. Ξανθοπούλου, Κ. Ρήγαν, Ένταυθα. Μας φαίνεται περίεργο πως δέν μπορούσате νά καταλάβετε τό διήγημα του κ. Λαπαθιώτη; Μας ρώτατε πώς είνε αυτός ό μυστηριώδης φίλος, ό άγνωστος Έξνος, ό όποιος εμφανίζεται εις αυτό. Άπολύστατα, ό Θάνατος. Φυσικά δε μπορούσете ό θάνατος νά βάλι ή τό κλίμα του και νά τό δώση στην ύλη του ποιητού διά νά δηλώση την ταυτότητά του. Τό διήγημα αυτό τό άποιν είνε ένα από τά πραγματικά άριστοεργήματα της Νεοελληνικής λογοτεχνίας, περιβάλλεται από ένα νεκρό συμβολικό, και μυστηριώδες και όλα άφήνουν νά διαφανή ότι ό άγνωστος έπισκέπτης είνε ό Θάνατος. Άν τό έγραφε ό συγγραφέας αυτό, τότε τό διήγημα θά έχανε πολύ από τόν συμβολισμό του και από τό μυστήριο του.

Ζ. Λορένσον. 'Ο προς τόν Παλαιόν ύμνος σας όχι έπιτυχής. Χρ. Πλατανάκη, Λογία (Καλαμάς). Τό παλιό ποιήμα σας όχι άπολύτως επιτυχές Γιατί δέν γράφετε μύλλον ήθογραμικά διήγηματα. 'Ισως νά έπιτυγχάνετε. Στ. φ. Λαυριν. Η μεταφράσις του Ουγκώ όχι άπολύτως έπιτυχής. Θ. Μάλλωσιν. Ένταυθα. Δέν σιχαίμετε καλά, Μόνον που δέν προσέχετε. Άν τά ποιήματα που μας έστάλατε τά εναλλάσσεται και τά έχουνίσαν, όπως λένε ποιητικώς, θά ήσαν καλύτερα. Άπό την «Βάρκα», επί παραδειγματι προτιμούμε μόνον τό τελευταίο τετράστιχο:

Νεράϊδα διειφοράνταστη για μένα θεία 'Ηρώ
κρίτα τό φάρο άκούμητο έν δορζώ μη ούβση
τόν έχει έλπίδα ή βάρκα μου και πόθο έρω
άλλούως τό κύμα θά την πηλ και ό βράχος θά τη σπάζ;

Τό δεύτερο ποιήμα σας, τό υπό τόν τίτλον «Προαίσθημα» άρκετά έπιτυχές. Έν τούτοις δέν τό λείπουν και τά ψαδία. Έκείνο τό «σπάξεις» αντί τού «απάξεις», χάριν της ομοιοκαταληξίας, είνε φορκαλέον! 'Οπωσδήποτε τό δημοσίεύουμε για νά μή σας άπογοητέψουμε.

Ήταν τό κύματος βοή, τό πόντον άνεμοζάλη,
ή βογγητό που άφινε ό ναύτης στ' άερογάλη,
π' άκουσ' ή δύστυχη γρηά κι' άνάβει τό καντήλι
κ' ελχώμασε 'άν τό νερό κι' άνογοκλει τό κελί;
Φτωχή γρηά, τί άγροικιάς και τό Στανό σου κάνεις
τί πόθος και τί σήθειασον και θέλεις ν' άποθάνεις;
Σπρώξτε τά έξλα στη φωτιά, δες στην αύλή τό χιόνι
τά σάβανά σου είν' αυτά π' ό χάρος σου άπλώνει.
Φτωχή γρηά, τί άγροικιάς που κλαίς κι' άναστενάζεις
και στο έικονοστάσιο την Παναγιά άδοξάζεις;
Κοιμήσου είν' μεάνυχτα ως νά περάσ' ή μπόρα
μή σ' είν' ό χάρος ξυπνητή που θά περάσει τώρα.
Τ' είδες που τό φανάρι σου άνάβοντας, τρεχάτη
ήπρεσε τό δρόμο του γυαλού με δακνομένο μύτι;
Πόδεσε 'κει όπου πατάς είναι γερομυός μεγάλος
και κάτω θάλασσα βαθιά, άκου βογγά ό σάλος
τραβήξον πέρα τη φωνή φτωχή μόν άγροικισής
σαλεύει ό βράχος, έπρεσε, φυλάξου μή χτυπήσης.
Φτωχή γρηά, τίς κορμι τό κύμα ν'αι που δερνει
που μιά τό σπρώχνει στη στεριά, και μιά τό κεί τό πέρινε
—Είπαι ό γυός μου—έκραξε, και πέρινε μέ στο κύμα
εις τό βυθό της θάλασσας, εις τό στερόν της μήμη.

Α. Γ. Σας πολυευχαριστώ για τό ένδοσιώδη λόγια σας. Τό σταλόν όχι άπολύτως καλά. Άκούει ύμνος πως με τόν καιρό θά γράψετε καλύτερα, θά σπρώξω και τό ύφος σας και ή γλώσσα. Αλλά έν πάση έλλειψιν, ό σ' ό π' ο υ λ' ο ν, Πάτρως. Τά ποιήματά σας όχι έπιτυχή. Βρίσκωσθε άκόμη στην άρχη και πρέπει νά εργασθήτε και νά μελετήσετε άν θέλατε νά έπιτύχετε. 'Όσο για τό άσπιδώς κριθέν ποιήμα του άνεγνωρισμένου ποιητού, που μας

ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Άλησμόνητος θά μείνη ή μεγαλοεργασία υπαίθριος προσκοπή εορτή της Κυριακής που δόθηκε στον «Έρμ» του Βασίλ. Γεωργίου.

Όλη ή έκλεκτή μας κοινότητα παρευρέθη στην εορτή αυτή. Έκ των έπισήμων διακρίναμε τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην, τόν άναπληρωτή του Γεν. Διοικήτου κ. Μακρήν, τόν άντιστράτηγον κ. 'Οθωναίον, τόν Δήμαρχον κ. Συνδίκαν, τόν Διευθυντή του Πολ. Γραφείου Γεν. Διοικήσεως κ. Λεζόν, τούς Προέτους Άγγλίας και Αιγύπτου, τόν Άστυνομικόν Διευθυντήν, τούς Έργους προσκόπων κ. κ. Πανταζίδην, Πετρίδην, Λαζαρίδην κ. ά. 'Υπεδέχοντο τούς προσκεκλημένους οι άκούραστοι άρχηγοί κ. κ. Διαμαντίης Μ., Κεραυτιάς Μ., Δημητριάδης Ι., και Βοτόν.

Αί δίδες Πάταρα, Λυκίδου, Άναστασιάδου, Παπαϊωάννου, Κοκκίνου, Παπαγεωργίου, Νάσιου, Καραγιαννίδου, Άργυράδου, Στεφάνου, Πελέτη, Κουμβαλάκη προσέφερον όρση άνθη και έπώλουν λαχεία.

Μετά την παρασημοφορίαν υπό του Άγγλου Γεν. Προέτου της Σημαίας του Σώματος Μακεδονίας διά τό μετallικό «Άξιο» και της άπονομής της Διεθνούς Σημαίας των προσκόπων, ήρχισαν οι Έθνικοί χοροί, χορευθέντες με μεγάλην χάριν από τάς βοσκοπόλεις και ευχάκρια δίδας. Κυριάδου, Βάσου, Κατακόη, Σακελλαρίδου, Άγγέλου, Χατζησταυλιανού.

Είς διαφόρους κλασικούς χορούς κατεχειροκροτήθησαν οι δίδες Παπαδοπούλου, Κιλιγκάρωφ, Μπελοβόλωφ, Γκολοκόσωφ, Παϊορίδου.

Επίσης εχορευθήσαν υπό των Ρωσίδων προσκόπων ντυμένοι και Ρωσικοί χοροί.

Επληκολούθησαν ευρωπαϊκοί χοροί υπό τους ήχους της μουσικής διαρκέσαντες μέχρι των πρωϊνών ώρών.

Μεταξύ των γνωστών δεσποινίδων της κοινότητός μας και των διακριθεισών εις τούς χορούς σημειούμεν τās άδελφάς Παπαγεωργίου, Καραγιαννίδη, Νέδου, Νάστου, Κοκκίνου, Νικίδου, Άναστασιάδου, Παπαϊωάννου, Πελέτη και Κουβελά. Άριστος άρραγος

γράφει δέν έχετε δικαίο. Διά νά τό κρίνουμε όπως τό κρίναμε θά ήσαν άπαισιόχατοι. Μήπως και οι μεγάλοι ποιηταί, άλλωστε δέν ήσαν και ποίηται; Ημείς εδν, τέλος, βλίσκουμε και κρίνουμε καλύτερα και πρεπει νά ήσας έαρινόν και έτσι. Ε. Βαφειάδην. 'Όχι έπιτυχής. Τον Ιωάννη λογοτεχνική χάρη, τό πρωτότυπο ύφος, παν θα κρίναμε άξιόλογο και άπαισιόχατο ένα παροχάρη. Ν. Σ. Βέργαν, Βύλον. Τό τριτάτο όχι με τόν τίτλον «Κόρη» πολύ καλό και δημοσιεύεται έδω.

Είπαί της γειτονιάς γαρά και των γονιόν καμάρ
Κι' όποιον κυττάς, σκλαβώνεται σε μία σου ματιά
Θαορξέ πως ό Άδεργός και τό γλωσσό φερράρι
Τού κείαν μάγια κι' έλασε την δόλια του λαλιά

Ι. Κουχτζόγλου, Καβάλλαν. Στέλνατε όλην και καλά. Και γρηγοράς ποδάρ προσέχοντα. Δημοσιεύουμε τά ποιήματα εν 'Ιδιω. Μας άδύνατον όπως νά τό διορθώσουμε και δέν θά τό καμώμε εις τό έξής. Παρασκευές άν θέλατε νά γράφατε καλά. Π. Κομνηνόν. Ένταυθα. Έκ των μεταφράσεων του Ουγκώ πλέον έπιτυχής ή δημοσιευμένη έδω. Μεταφράζω καλά. Λίγη περισσότερη προσοχή μόνον.

Ο ΤΑΦΟΣ ΣΤΟ ΡΟΔΟ

—Τά δάκρυα που ή αύγή σέ ραίνει
ού τί τά κάνει λουλούδι έρωτικό;

ΤΟ ΡΟΔΟ ΣΤΟ ΤΑΦΟ

—Τί κάνεις δι πέφτει σάν πεθαίνει
στον κόρφο σου τόν πάντοτε άνοχτό;

Κι' είπε τό ρόδο: Τύρε σκοτεινή
τά δάκρυα άρώματα τά κύμα
που νά μυρίζουν ήλεκτρο και μέλι.

Κι' είπε ό τάφος: Παραπονήριζε άνθι,
άγγελο κάθε φωνή την κείνη
όπου ηρώα στον ούρανό πηγαίνο!

Ι. Ζαγγαν, Μούλων (Κοκκαίτος). Νά μας τό άποστείλετε με ή φωνή χρηματικόν δικαίωμα κρίσεως. Κ. Ντ. Γ. Είχαμε διαρκή για τίς έργασίες. Νάστε έπιστολήν σέ λόγια μας και σέ κρίσεις, κρίσεις γρηγορά και ποικιλίας, και νά μας σας παραστήσουν αί ναυτικές ποιητικές όψεις. Τό καί σας ποιήμα άρκετά πολύ καλό με τέλεινα άσχημα με έκαινο τό άποστόμ «άλλα». Προτιμούμε νά μή τό δημοσιεύσουμε. Και στην όχη μέτρον «ήλιου» χτυπάει άσχημα μέσα στη δημόδη των στίχων. Άρκεται, άλλωστε, συμβολισμό κατά μέρος και γράφει άπλά. Η άλλωστε είνε κλασικός ο λαός, τό π.ν. Παν τό «άναταλα βίστες» δέν σφραγίζει και εννοεί βάλ' τον ούρανη! Έπειδή δέ συγγονοίτε καλά, περιμένουμε και διά σας πού ν' άξίει πραγματικός. Δ. Καλλογαν, Ένταυθα. Νά μή διανοήσετε τους ποιη διαβάσει ποιήσων, πριν πέσετε με ιδέα σκεπτική. Άκούσθητε εννοήσιν μας και διά μας άδυνατοναίτε. 'Ολγαν Κελεν. Ένταυθα συμβολισμός με τόν άδελφόν σας και τό παρόμοιο. Τό «Μακρόν» δημοσίευσαν πάλιν δι' έκλεκτόν, καλόν ή νέον, και θα σχολογήσιν οι έταίροι καλότερα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ, ΤΑ ΓΡΑΨΤΩΝ Έμπορικόν Κατά- στημα ΠΑΠΟΥΛΙΑ 'Οδός Έρμού 64

Παρέλαβε έχάτως μίαν θανμα-
τικήν συλλογήν ειδών πολυτελείας
και καθε γούστο. Κάλτσαι,
Γάντια, Τσάντες — Πορτο-
φόροι, Κτέναι, Μανδήλια,
Παξίδα, Κρέμμαι, Μαλλιά,
Καλικά—Παιγνίδια και διά-
φορα άλλα ψιλικά είδη.

Είνατε μία έπισκεψή και θά
έχετε όλες κατενθουσιασμένες.

ΣΗΜ. Τό κατάστημα δέχεται
συλλογικάς από όλως τās Έπαρ-
χίας τις όποιας έκτελει ταχύτατα.

Γράψατε:

ΕΡΜΟΥ 64, ΑΘΗΝΑΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ (ΕΦΘΕΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69)

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 6.000.000
ΤΑΜΕΥΤΗΡΙΟΝ

1) Μέχρι δραχμών 50.000 έτησίως 7 ο/ο

2) Είς Συνάλλαγμα έτησίως 6 ο/ο

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓ'ΙΖΙΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓ'ΙΑΤΡΟΣ

Κλινικομαστόχος της ΟΔΟΝΤΟΓ'ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ Ε. Δ. Ρ.
είς τραπεζιαν ειδικώς σπουδάσας εις Παρισίους και έξασηθείς εις
είς Στοματολογικά εις τό νοσοκομείον των Παρισίων Lariboisiere et
είς Αιολίους. Έργασθείς επί άρκετόν εις 'Οδοντοϊατρικήν Μασσαςίας
και Λυών. Θεραπεύει με έγγυησιν με όλιγοήμερον άνώδυνον και ρι-
στην θεραπεύει όλως τό παθήσεις του στόματος και των δόδωντων Ουλί-
ας και Στ.ματιτιδίας έντός 10 μένον ημερών με έγγυησιν θερα-
πείας. Ορσοδοντικά και άλλα διά της εφαρμογής όλως νέων μεθόδων
έπιστημονικών τό πρώτον εφαρμοζόμενον ένταυθα.

Δεχεται 9—12 και 2—7 ή επί συνεντεύξει
55 ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 55 ΠΑΤΩΜΑ 209

Διά νά έχετε έπιτυχίαν στας φωτογραφίας σας
Ζητείτε μόνον πλάκες Λουμιέρ και Ζουγλά

UNION PHOTOGRAPHIQUE INDUSTRIELLE
ETABLISSEMENTS
LUMIERE ET JOUGLA
REUNIS
PLAQUES · PAPIERS · PELLICULES · PRODUITS

Αί πλάκες και τά φωτογραφικά έν γένει προϊόντα των φημισμέ-
νων Λουμιέρ και Ζουγλά κωλούνται εις όλα τά καλά
στήματα φωτογραφικών ειδών, Άθηνών, Πειραιώς και Έπαρ-

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: Π. ΜΑΝΩΛΙΔΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΕΡΙΝΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ
ΤΟ "ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ,"

της καλλιτέχνιδος κ. ΒΑΣΣΟΣ Ε. ΙΑΤΡΟΥ

Παρέλαβε και έκθέτει την μεγαλειτέραν συλλογήν
Παρισιανών modéles ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ & ΓΥΝ. ΠΛΩΝ ως
και πλουσίαν συλλογήν ύλικών και ύφασμάτων διά
φορέματα, καλτά κ.λ.π.

Επίσης τμήμα ιδιαίτερον λειτουργούν άναλαμ-
βάνει την έκτέλεισιν και άποστολήν παραγγελιών
δι' όλως τās έπαρχίας με τέλειαν έφαρμογήν και
καλλιτεχνικό Παριζιάνικο γούστο.

Διά πληροφορίας "ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ,"
'Οδός Σουλτάνη 12 (πάρ. Θεμιστοκλέους)

ΕΥΚΑΙΡΙΑ! ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

ΕΙΣ ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΕΚΑ 7

Πωλούνται κλισέ καλλιτεχνικά
μονόχρωμα και διχρωμίας

ΔΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ & ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΣ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΕΚΔΟΤΑΣ
ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΔΟΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ

Πωλείται χάρτης δημοσιογραφικός εις ρό-
λους και εις δεσμίδας διαφόρων διαστάσεων.

Επίσης πωλούνται δεσμίδες διαφόρων σχη-
μάτων Τυπογραφικού χάρτου.

Πληροφορία εις τα Γραφεία της διεκπερ. του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ
ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟΝ
ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΚΑΙ

ΚΑΘΕ ΚΟΣΜΙΚΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ

Είνε άπαραίτητα

=Τά Έποδύματα πολυτελείας=
του ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΤΟ "ΣΥΜΠΑΝ,"

Ν. ΣΚΙΑΔΑ Σταδίου 46.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

Αυτοκίνητον Όκλαν έπτα θε-
σεων Σεδών κλειστόν, γινόμενον
και τ α ξ ι, σγεδόν καινούργες,
πωλείται άναγκαστικώς εις τό
ήμισον της αναλογίας αντί δραχ-
μών 45 χιλιάδων.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Π. Κυβέλλου,
όδός Άριστέιδου 6. Αδελφούρας
Έλευθ. Άγρο. Συνάλλαγμα.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

11-ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ-11

ΙΔΡΥΘΕΝ

ΠΡΟΣ ΕΞΗΓΗΡΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚ.ΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

"Όσοι έν των μαθητών των διαφό-
ρων Σχολείων έχουν βιβλία προς βι-
βλιοδέτησιν, δύνανται νά τά άποστέλ-
λουν εις τά Γραφεία και Τυπογρα-
φεία του «Μπουκέτου», του όποιού
τό Βιβλιοδέτηκόν τμήμα αναλαμβάνει
νά τά βιβλιοδέσῃ με στερεότητα
και καλλιτεχνία μοναδικήν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ

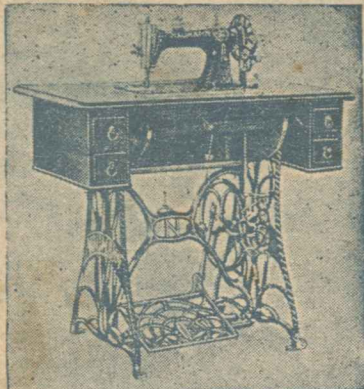
Διά τās κοσμικές κυρίες και
δυναστάδας συνιστάται

Ο ΟΙΚΟΣ ΣΜΑΡΩ ΝΙΚΗΣ 10

Θα ένδυνται με τά τρι-
παριζιάνικα μοντέλα

Έντες τού οίκου
και τμήμα κορσέ.

Οί έν Άθ-
νοι

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΛΦΦ

ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ (ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΡΑΜ)

ΚΑΛΑΜΑΙ

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωστοποιήσωμεν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Μεσσηνίας ἐνδιαφερομένους ὅτι αἱ ραπτομηχαναὶ «Νάουμαν καὶ Φάλφφ» εἶνε αἱ τελειότεραι ραπτομηχαναὶ τοῦ κόσμου. Θαῦμα ἀντοχῆς καὶ στερεότητος. Θαῦμα πολυτελείας καὶ ταχύτητος, πωλοῦνται μὲ τιμὰς λίαν συγκαταβατικάς.

Ἔχομεν ραπτομηχανὰς εἰς μεγάλην παρακαταθήκην, πολυτελείας, κεντήματος, ραψίματος, ποδοκινήτους, ραπτῶν, ὑποδηματοποιῶν καὶ χειροκινήτους. Ἀνταλλακτικὰ τεμάχια παντὸς εἶδους βελόνας ἐφαρμοζόμεναι καὶ εἰς τὰς μηχανὰς «Σίγγερ».

Διδασκαλία κεντήματος δωρεάν.

Ἀναλαμβάνομεν τὴν ἐκμάθησιν μαθητῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀξίας ραπτομηχανὰς ἥτοι Σίγγερ καὶ πᾶσαν ἄλλην μάρκαν κατ' οἶκον ἢ ἐν τῷ Καταστήματι πρὸς 200 δραχ.

Ἐπιδιορθώνομεν ραπτομηχανὰς παντὸς εἶδους.

Αἱ ραπτομηχαναὶ μας εἶνε διαρκῶς «Ἐγγυημέναι». Εἴμεθα ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν βλάβην τῶν.

Εἶνε κατασκευασμέναι ἀπὸ χάλυβδα (ἄτσάλι) ἔχουν δὲ τὸ σπουδαιότερον πλεονέκτημα ὅτι ράπτουν ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν.

Πελάται μὴ πτοῦσθαι ἀγοράζειν ἀπὸ τὰς ραπτομηχανὰς μας αἱ ὁποῖαι εἶνε αἱ Βασιλίσσαι πασῶν τῶν ραπτομηχανῶν.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ «ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΛΦΦ»

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΜΠΡΕΔΗΜΑΣ & ΣΙΑ

ΚΑΛΑΜΑΙ. - ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ

LA PHÉNINE

ANTIPA LUDIQUE

à base de phénate de quinine et d'arsenic

préparée par M. Bouvet
Docteur en Pharmacie
de l'Université de Paris

TUE LE Paludisme

En vente dans toutes les bonnes Pharmacies
Vente en gros : 3, Rue de Béarn, Paris

ΑΣΦΑΛΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΤΑ ΚΑΤΑΠΟΤΙΑ ΤΗΣ

ΦΑΙΝΙΝΗΣ

κατασκευασθέντα ὑπὸ τοῦ Δρος BOUVET τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων ἔχουσιν ὡς βάσιν τὴν Φινικὴν καὶ Κινίνην καὶ μέχρι τοῦδε ἔδωκαν ἀρίστα ἀποτελέσματα εἰς περιπτώσεις Ὁξείας καὶ Χρόνιας Ἑλευθέριας. Δοκιμάσατε ἵνα πεισθῆτε.

Ζητήσατε εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία.

Παρανατάθηκ παρὰ τῷ Γενικῷ Ἀντιπροσώπῳ ἐν Ἑλλάδι

Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗ

6 ΟΔΟΣ ΔΕΡΟΥ 6

ΑΘΗΝΑΙ

ἸΠΛΑΣΜΟΔΙΝΗ Σ.

ὁ τελειότερον φάρμακον πυρετῶν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον μας πωλοῦνται πρὸς δρ. 5 ἑκάστον ἀντίτυπον τοῦ βουφύλλου τοῦ «Μπουκέτου», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξαντληθεῖ.

ΛΟΓΙΣΤΑΙ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΖΕΤΑΙ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

πῇ
Π.
καὶ
τραβήξω
σαλεύει ὁ βροχ.

Φτωγὴ γοῦν, τίνος κομῇ τὸ τριχὴ καὶ Λογιστικὴ Σχολὴ Πανχυλατοπούλου πέμπει ΔΩΡΕΑΝ πρὸς τὸ Σχολικὸν Μικρομάκτων Λογιστικῆς Α' καὶ Β'. Στις πρὸς τὸν Λογιστικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος ἀνα-
—Εἶναι ὁ γυῖός μου—ἔγραψε, καὶ πέφτει
εἰς τὸ βυθὸ τῆς θάλασσης, εἰς τὸ στερρὸ τῆς

Α. Γ. Σ. Σας πολυευχαριστοῦμε γιὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια ἀπολύτως καλὰ. Δείχνει ὅμως πῶς με τὸν καιρὸ θὰ δᾶ στρώση καὶ τὸ ὄφρος σας καὶ ἡ γλώσσα. Αὐτὰ ἐν πάσῃ εὐπορίᾳ, Πάτρως. Τὰ ποιήματά σας ὅχι ἐπιτυχῆ. Βρίσκει ἀρχὴ καὶ πρέπει νὰ ἐργασθῆτε καὶ νὰ μελετήσατε ἀν' ὅλην ὥσπου γιὰ τὸ ἀδυστήρως κριθὲν ποίημα τοῦ ἀνεγνωρισμένου π.

„ΣΟΥΛΤΑΝΙΕ“

ΕΞΑΙΣΙΑ ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΟΝ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΝ ΧΡΩΜΑ

Εἰς τὸ πρότυπον μέγα ραφεῖον γυναικείων ἐνδυμασιῶν τῆς περιφημοῦς Κωνσταντινουπόλεως Κ^{ος} ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ πωλεῖται ἡ ἐξαισία καὶ ὁμοῦ βαφὴ τῆς κόμης ΣΟΥΛΤΑΝΙΕ. Μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς. Χρ. ἀπλουστάτη. Διάρκεια μακρά. Ἰδιαίτερον διαμέρισμα διὰ βαφὴν. Αἱ ἐν ἐλαρχίῳ παραγγελλίαὶ ἐκτελοῦνται ἀμέσως. Κα ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ

ΓΟΝΙΑ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΑΒΕΡΟΦ 32

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΟΝΙΑ Γ^{ης} ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4-56

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΜΟΝΤΕΛΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΠΕΛΩΝ

ΤΙΜΑΙ

ΛΟΓΙΚΩΤΑΤΑΙ

MODES VENUS

= ΥΛΙΚΑ =

ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ

ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗΝ

ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΠΝΙΣΗ

7 ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ 7

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΘΝΗΣΙΜΟΤΗΣ

Η ΓΑΣΤΡΟΕΝΤΕΡΙΤΙΣ τῶν ΒΡΕΦΩΝ, ἡ ΜΑΣΤΙΣ ΑΥΤῆς Τῆς ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ καταλαμβάνει διὰ μιᾶς νέας ἐξαιρετικῆς γίγ. διακίτης.

Η ΝΟΒΟΧΥΜΟΣΙΝΗ (Novochimostin) φυσικὸν φάρμακον, διενεργεῖ τὸν στομάχου εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων νέες ἀπώλεσαν παιδία ἐκ γαστροεντερίτιδος.

Συνιστῶμεν πρὸς χιλιάδων ἰατρῶν, πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία.

Κέντρικ. Ἀποθήκη διὰ τὴν Ἑλλάδα: Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ Ὁδὸς Δέρου 6 (Πλατεία Ὀμονοίας)

Ἡ ΠΑΙΔΙΚΗ ΘΝΗΣΙΜΟΤΗΣ ἡ ΓΑΣΤΡΟΕΝΤΕΡΙΤΙΣ τῶν ΒΡΕΦΩΝ, ἡ ΜΑΣΤΙΣ ΑΥΤῆς Τῆς ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ καταλαμβάνει διὰ μιᾶς νέας ἐξαιρετικῆς γίγ. διακίτης. Η ΝΟΒΟΧΥΜΟΣΙΝΗ (Novochimostin) φυσικὸν φάρμακον, διενεργεῖ τὸν στομάχου εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων νέες ἀπώλεσαν παιδία ἐκ γαστροεντερίτιδος. Συνιστῶμεν πρὸς χιλιάδων ἰατρῶν, πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία. Κέντρικ. Ἀποθήκη διὰ τὴν Ἑλλάδα: Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ Ὁδὸς Δέρου 6 (Πλατεία Ὀμονοίας)